

#3

Απρίλιος 2009

αντιεξουσιαστικό
στέκι Παντείου

“Αρνούμαι την ύπαρξη και τη
λατρεία κάθε είδους αλήθειας.
Αν υπάρχει κάτι τέτοιο, κάτι
που να θέτει τα πράγματα σε κίνηση,
τότε δεν είναι παρά σα
μια καρδιά κρεμμυδιού
που σκοπό έχει να αναπαράγει
της επάλληλες φλούδες του-
τα λεγόμενα ψέματα.
Αυτό και μόνο αυτό είναι
οι πάσης φύσεως αλήθειες.
ο πυρήνας των ψεμμάτων.”

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ σημείωμα

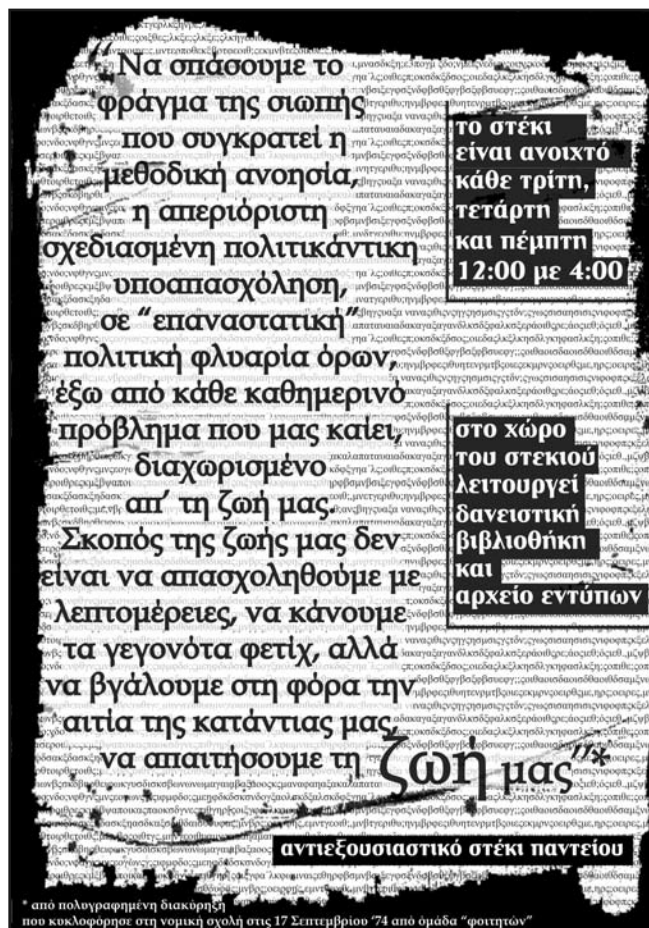
Αν και καθυστερημένα αποφασίσαμε να εκδώσουμε ένα ακόμη έντυπο που να περιέχει συγκεντρωμένη τη δράση του στεκιού τη χρονιά που πέρασε –τα κείμενα που μοιράστηκαν και τις δραστηριότητες που αναπτύχθηκαν εντός κι εκτός της σχολής. Ο σκοπός μίας τέτοιας έκδοσης παραμένει να είναι όχι απλά μια αρχειακή χρονολογική καταγραφή λόγων και πράξεων, αλλά και μια προσπάθεια ανοιχτής κριτικής και απολογισμού της δράσης μας με όρους συνέχειας και κίνησης.

Σημεία αυτής της κίνησης αποτελούν η προσπάθεια *ανάδειξης του ρόλου του φοιτητή και του πανεπιστημίου και η παρεμπόδιση της εύρυθμης ακαδημαϊκής λειτουργίας* [βλ. τους μπάτσους-φοιτητές και τα κοινά «φοιτητικά συμφέροντα»], την *καθηγήτρια Βάρβογλη και τις επικίνδυνες μπουρδες που ξεστόμισε* (σελ. 4), την *εκδήλωση της ένωσης ακοιούθων τύπου* (σελ. 11), το *«σπάσιμο» της εκδήλωσης της ΠΑΣΠ για τα εργασιακά με την προβλεπόμενη συμμετοχή του Παναγόπουλου* (σελ.8), την *αντικλογοική προπαγάνδα* (σελ. 10), τη *διατήρηση των τοίχων της σχολής με τη «βρωμιά» που τους αρμόζουν* (σελ. 5), το *ρόλο του παντείου στη διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους* (σελ. 15) και τη *συμμετοχή στη συνέλευση για την αποδόμηση της πανεπιστημιακής γνώσης* (σελ. 12)], η *έμπρακτη εναντίωση σε κρατικούς και παρακρατικούς, επίσημους και ανεπίσημους φασίστες* [βλ. τις συγκρούσεις με τους φασίστες στις 2 Φλεβάρη (σελ.7) και την αντιμετώπιση των ΦΟΣτιών όταν προσέγγισαν τη σχολή (σελ. 15)], η *αλληλεγγύη σε αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια, σε συντρόφους και σε χώρους που δέχτηκαν καταστολή* [βλ. την απειλούμενη εκκένωση της κατάληψης Ματσάγγου (σελ. 3)], τις *εκδηλώσεις στις σχολές για τους εξεγερμένους των φυλακών* (σελ. 6), την *επίθεση φασιστών στο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίνοια και τον τραυματισμό δύο συντρόφων* (σελ.16) και την *προφυλάκιση των αναρχικών Μ. Τσουραπά και Χ. Κοντορεβυθάκη* (σελ. 17)], καθώς και την *εναντίωση σε όλο το φάσμα της έμφυλης καταπίεσης και των διαχωρισμών* [παρέμβαση εντός κι εκτός σχολής ενάντια στα πρότυπα ομορφιάς (σελ. 14)].

Τέλος, κατά τη διάρκεια του έτους πραγματοποιήθηκαν *προβολές ταινιών και ντοκιμαντέρ*, ενώ σε πολλές περιπτώσεις ακολούθησε και συζήτηση.

Το **αντιεξουσιαστικό στέκι** βρίσκεται στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου. Μπορείτε να μας βρείτε καθημερινά μετά τις 12 το μεσημέρι. Η συνέλευση του στεκιού είναι ανοιχτή και γίνεται κάθε Παρασκευή στις 12. Στο χώρο μπορείτε να βρείτε αντιεξουσιαστικά έντυπα που κυκλοφορούν, καθώς και να αντρέξετε σε ένα ευρύ αρχειακό υλικό αντικαθεστωτικών εντύπων. Λειτουργεί, επίσης, και δανειστική βιβλιοθήκη.

e-mail: steki_pan@yahoo.gr

πίσα ανοίγματος του στεκιού την περσινή χρονιά

δανειστική βιβλιοθήκη στο χώρο του στεκιού

Η μπροσούρα με το χρονικό δράσεων του στεκιού από τον Σεπτέμβριο του 2007 μέχρι τον Ιούλιο του 2008 τυπώθηκε σε 600 αντίτυπα τον Απρίλιο του 2009.

Τα αποσπάσματα στο εξώφυλλο και το οπισθόφυλλο προέρχονται από το έντυπο «Σανγκάη» (τεύχος 3, χειμώνας 2008).

αλληλεγγύη στην κατάληψη Ματσάγγου

Εδώ και πέντε χρόνια, το πρώην εργοστάσιο καπνοβιομηχανίας Ματσάγγου στο Βόλο από έρημος εγκαταλελειμμένος χώρος παίρνει ζωή από ανθρώπους που επέλεξαν να οικειοποιηθούν το κτίριο αναλαμβάνοντας οι ίδιοι τη διαχείριση του. Μέχρι σήμερα η σχετική νομοθεσία ορίζει το κτίριο Ματσάγ-

γου ως ακίνητο αποκλειστικά πανεπιστημιακής χρήσης. Ωστόσο η πρυτανική αρχή σε συνεργασία με το δήμο και τα τοπικά ιδιωτικά κεφάλαια (σύμπραξη-συμμορία δημοσίου ιδιωτικού τομέα) έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον για εκμετάλλευση και αξιοποίηση του κτιρίου. Στα στρατηγικά σχέδια των επενδυτών βρίσκεται η εμπορική χρήση του κτιρίου καθώς και η επέκταση των δραστηριοτήτων αυτών στη γύρω περιοχή (δημιουργία πλατείας ή και ιδιωτικού πάρκινγκ), ενώ μέρος του κτιρίου σχεδιάζεται να χρησιμοποιηθεί ως ερευνητικό κέντρο του πανεπιστημίου ή ως γραφεία καθηγητών.

Στο πλαίσιο της άκρατης εμπορευματοποίησης, η οποία διευκολύνεται και μέσω των αναδιαρθρώσεων στην εκπαιδευτική διαδικασία (άρθρο 16, νόμος πλαίσιο) επιχειρείται πιο απροκάλυπτα η επέκταση του ιδιωτικού κεφαλαίου και η ταύτιση της δημόσιας ζωής με την κατανάλωση.

Απέναντι σε όλα αυτά οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι αποτελούν εμπόδιο στις επιδιώξεις των επιχειρήσεων και των πολιτικών αρχόντων.

Οι καταλήψεις ως αυτοοργανωμένα εγχειρήματα λειτουργούν μακριά από εμπορευματικές και ιδιοκτησιακές λογικές, επιχειρώντας τη μετατροπή του ιδιωτικού χώρου σε ανοιχτό δημόσιο μέσω συλλογικών διαδικασιών στη διαχείριση και τις λειτουργίες του.

Επιπλέον, η ίδια η φύση της επανοικειοποίησης ενός χώρου είναι μια πράξη άρνησης απέναντι στην επιβολή ενοικίου και μια απάντηση στο στεγαστικό πρόβλημα. Η προσπάθεια ξεπεράσματος του κυρίαρχου τρόπου ζωής που ευνοεί τον ανταγωνισμό, την παθητικότητα και τις σχέσεις που βασίζονται στην κατανάλωση και το κέρδος αποτελεί στόχο που αναζητεί μονοπάτια επικοινωνίας και με τα υπόλοιπα κοινωνικά κομμάτια..

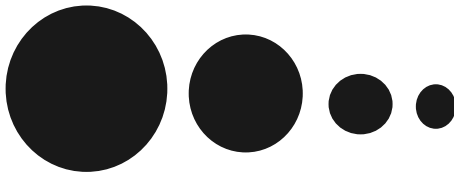
Την ίδια στιγμή που το κεφάλαιο επεκτείνει τις δραστηριότητες του σε σημεία τα οποία παραμένουν οικονομικά ανεκμετάλλευτα, το πράσινο και οι δημόσιοι χώροι εκλείπουν και στη θέση τους ξεφυτρώνουν τα τσιμεντένια οικοδομήματα του δυτικού πολιτισμού που προσφέρουν έτοιμες λύσεις για κάθε επίπλαστη επιθυμία με μοναδικό αντάλλαγμα το χρήμα. Η διαδικασία αυτή που ονομάζεται «ανάπλαση» επιχειρείται σε διάφορες περιοχές τις Αθήνας (και όχι μόνο). Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι γειτονιές του Κεραμεικού και του Βοτανικού όπου την επέκταση του Μετρό ακολούθησε η κινηματογραφική εκκένωση της κατάληψης Μυλλέρου και Γερμανικού και η εκδίωξη των κατοίκων από συνοικίες του Βοτανικού. Η «αναβάθμιση» αυτών των περιοχών αποτελεί κεντρική επιλογή των κυρίαρχων μέσω της εμφάνισης των καταναλωτικών μεγαθηρίων (εστιατόρια, μπαρ, γήπεδα, τράπεζες, γκαλερί, πολυχώροι κατανάλωσης-διασκέδασης) και της εντεινόμενης επιτήρησης και καταστολής με χρήση νέων μέσων παρακολούθησης και αύξησης των αστυνομικών μέτρων (κάμερες, περιπολίες, δημοτική αστυνομία, νυχτερινή προστασία.)

Παρόμοιες κινήσεις από την πλευρά του κεφαλαίου επιχειρούνται και σε άλλα σημεία της πόλης, όπως στον Βύρωνα όπου προγραμματίζεται η δημιουργία πολυόροφου πάρκινγκ στη θέση δημοσίου χώρου (δρόμος, οίκημα παλιού δημαρχείου), στη Δραπετσώνα με την μετατροπή του παλιού εργοστασίου λιπασμάτων σε εφοπλιστικό κέντρο κ.α..

Στη Θεσσαλονίκη άλλος ένας κοινωνικός χώρος, η κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ προορίζεται για μουσείο στα σχέδια του Υπουργείου πολιτισμού. Ταυτόχρονα όμως οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι βρίσκονται στο στόχαστρο του κρατικού μηχανισμού λόγω του διαφορετικού τρόπου ζωής που προτάσσουν, του λόγου που εκφέρουν προς την κοινωνία και της ανατρεπτικής τους δράσης.

Το τελευταίο διάστημα στο Βόλο, με τα τοπικά ΜΜΕ να διαδίδουν πληθώρα συκοφαντικών δημοσιευμάτων για την κατάληψη, οι τοπικοί άρχοντες και υψηλά ιστάμενοι προσπαθούν να αποσπάσουν την απαραίτητη κοινωνική συναίνεση και να δρομολογηθούν έτσι οι τυπικές διαδικασίες για τον αποχαρακτηρισμό της χρήσης του κτιρίου από καθαρά πανεπιστημιακή σε μεικτή.

Απέναντι στα σχέδια αυτά οι καταλήψεις της Ματσάγγου απαντούν με καθημερινές παρεμβάσεις και δυναμικές διαμαρτυρίες για την αποτροπή μιας ενδεχόμενης εκκένωσης και παράλληλα κινούνται σε επίπεδο αντιπληροφόρησης της τοπικής κοινωνίας. Για εμάς η στήριξη και η αλληλεγγύη απέναντι στα εγχειρήματα που αντιτάσσονται στις επιβαλλόμενες κοινωνικές συνθήκες δεν είναι παρά αυτονόητη και αναγκαία.

**είσαι μπάτσος,
θες καριέρα,
είσαι δυο φορές ΧΟΛΕΡΑ**

και ενώ κάποιοι χρίζονται υπερασπιστές του ασύλου...

**μπάτσοι, ματαιζήδες, ασφαλίτες,
μπράβοι Βουλευτών και άλλοι
επαγγελματίες ρουφιάνοι**

φοιτούν στο Πάντειο

Και όχι μόνο, ...

Είναι κοινό μυστικό πως αρκετοί απ' αυτούς που αποτελούν το στρατιωτικό και αστυνομικό βραχίονα του κράτους φοιτούν στα ελληνικά πανεπιστήμια προκειμένου να διασφαλίσουν μεγαλύτερους μισθούς και επαγγελματική ανέλιξη (δες καριέρα) στον τομέα τους. Και αυτό, τη στιγμή που το πανεπιστήμιο στρέφει τους φοιτητές σε εφαρμογές που σχετίζονται με τον κοινωνικό έλεγχο και την καταστολή (εγκληματολογία, βιομηχανική - οργανωτική ψυχολογία, διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού).

Παρ' όλα αυτά, οι κοντόφθαλμοι φοιτητοπατέρες εξακολουθούν να «αγωνίζονται» για τα κοινά συμφέροντα των φοιτητών, τα πτυχία και την καριέρα.

-Αλήθεια, ποια κοινά συμφέροντα μπορεί να έχουμε με όσους θέλουν να πάρουν ένα πτυχίο έχοντας σκοπό να γίνουν αφεντικά μας αύριο;

-Αλήθεια, ποια κοινά συμφέροντα μπορεί να έχουμε με τους μπάτσους; Για κάποιους μπορεί να είναι «παιδιά του λαού», αλλά για εμάς είναι ο εκθρόνος σε μια ήδη υπάρχουσα εποχή πολέμου.

Και ευτυχώς δεν είμαστε μόνοι όσοι δε θέλουμε να γίνουμε ούτε αφεντικά, ούτε μπάτσοι - όσοι αρνούμαστε το υπάρχον, όσοι εκφράζουμε συλλογικά τις αρνήσεις μας στο πανεπιστήμιο και όσοι συγκροτούμε τις ζωές μας γύρω απ' αυτές με υπευθυνότητα, μακριά από ατομικισμούς, ομορτουρισμούς και λαϊκισμούς.

**γιατί στα
διπλάνα έδρανα
δεν κάθονται μόνο
τα αυριανά μας
αφεντικά
αλλά και
οι τωρινοί μας**

δεσποφύλακες

αντιεξουσιαστικό στέκι παντείου

Πλέον η επιστήμη φτάνει στην εν-νοιολογική της ολοκλήρωση. Όχι μόνο δικαιολογεί και αναπαράγει τις εκάστοτε επιλογές της κυριαρχίας αλλά καταφέρνει επιτυχώς να διαιωνίζει και την βλακεία.

Η τελευταία με επιστημονικό τρόπο διαχέεται στην κοινωνία και την καθιστά άξιο συμπαράστατη των μωδραλιοβόλων και των γκλομπ. Γνήσιος εκφραστής αυτής της Κίνησης η κ. Βάρβογλη, καθηγήτρια ψυχολογίας Παντείου και δεν είναι η μόνη. Περιφέρεται και άγεται στις «κοινωνικές» εκπομπές της Δρούζα και οι δυο μαζί συμπληρώνουν ένα παζλ μεταξύ ρατσιστικού νεοσυντηρητισμού και ηλιθιότητας. Τελευταίο κρούσμα είναι η επιστημονική διαβεβαίωση της κ. Βάρβογλη στην εκπομπή της Δρούζα με θεματολογία το πως οι μετανάστες διαλύουν τις ελληνικές οικογένειες, εκμεταλλεύμενες τους ανίδεους Pater Familias και τέλος να τους απομυζήσουν οικονομικά.

Θα μπορούσε να είναι ένα αστείο αλλά η σοβαρότητα του θέματος δεν αφήνει τέτοια περιθώρια. Πρόκειται για την αντιστροφή της πραγματικότητας όπου το αληθινό είναι μια στιγμή του ψεύτικου. Παρουσιάζοντας, έτσι, την «κακόμοιρη» ελληνική οικογένεια έναντι των «δαιμονίων» μεταναστριών απλώς αντιστρέφουν τον ρόλο του εκμεταλλευτή και του εκμεταλλεόμενου και «ξεχνούν» παράλληλα στις γυναίκες αυτές τις παρακάτω ιδιότητες.

Πρώτον, ότι πρόκειται για γυναίκες σε μια πατριαρχική κοινωνία, σε μια κοινωνία όπου το γυναικείο σώμα αντιμετωπίζεται σαν σεξουαλικό αντικείμενο προς χρήση. Δεύτερον, ότι πρόκειται για μετανάστριες σε μια καπιταλιστική κοινωνία. Σε μια καπιταλιστική κοινωνία όπου όλοι οι μετανάστες αντιμετωπίζονται ως φτηνά εργαλεία προς χρήση, ως αντικείμενα εκμετάλλευσης για τις ανάγκες των αφεντικών. Κατ' αυτόν τον τρόπο αποκρύπτονται οι συνθήκες εκμετάλλευσης των μεταναστών. Τα αφεντικά, έτσι, μένουν αλώβητα, αυτά που κλέβουν μεροκάματα και πιστεύουν πως οι μετανάστες είναι καλοί για το χωράφι, για το ξεσκάτισμα των γέρων και κάνα μπουρδέλο προς τέρψη των ελληνιστών. Κι αν σηκώσουν κεφάλι, κινδυνεύουν με συλλήψεις, απελάσεις και πογκρόμ.

Όσα, λοιπόν, επιβεβαιώνει η Βάρβογλη δεν είναι παρά το αντιστραμμένο είδωλο της πραγματικότητας. Μιας πραγματικότητας τόσο βίαιης όσο και τα λόγια της. Καθώς η αυθεντία της μιλάει από θέση ισχύος, σαν ειδικός με «γνώσεις» που τα λεγόμενά της δεν αμφισβητούνται, η συνοχή της μοιάζει μεγαλύτερη. Βέβαια δεν είναι μόνο τα πρόσωπα, απλώς όμως αποδεικνύει περ τριαν πως η βλακεία όταν θωρακίζεται στα πανεπιστήμια γίνεται επικίνδυνη.

**Όταν η
επιστημονική βλακεία
συναντά την
τηλεοπτική αφέλεια**

Η κυρία ΒΑΡΒΟΓΛΗ,
καθηγήτρια Ψυχολογίας
στο Πάντειο
κυκλοφορεί ελεύθερα
και επικίνδυνα.
Και σαν να μην
έφτανε αυτό
συναντά την
κυρία Δρούζα
σε εκπομπές τύπου
«οι ξένες μας κλέβουν
τους άντρες και τους
εκμεταλλεύονται»
και την επιβεβαιώνει.

Αποκρύπτοντας βέβαια,
πως πρόκειται
για γυναίκες σε μια
πατριαρχική κοινωνία
όπου το γυναικείο σώμα
αντιμετωπίζεται σαν
σεξουαλικό αντικείμενο
προς χρήση.

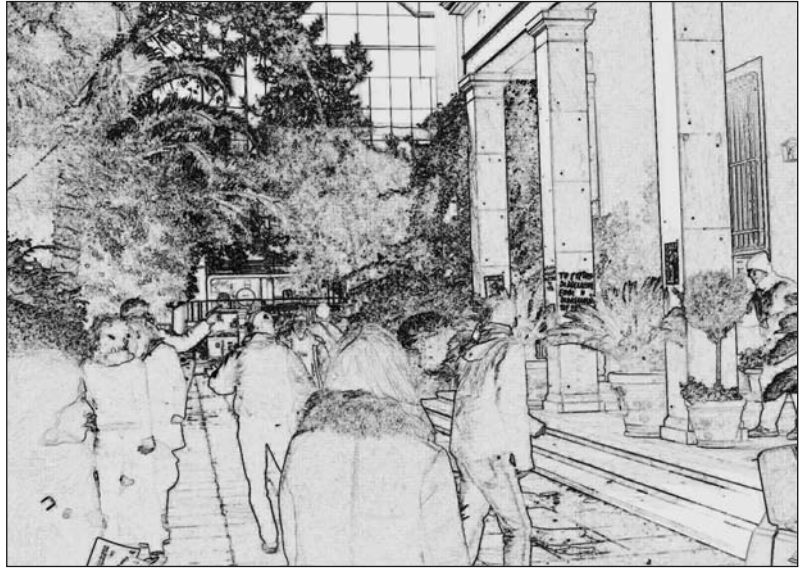
Αποκρύπτοντας επίσης,
πως πρόκειται για
μετανάστριες σε μια
καπιταλιστική κοινωνία
όπου οι μετανάστες
αντιμετωπίζονται
ως φτηνά εργαλεία προς
χρήση για τις ανάγκες
των ντόπιων αφεντικών.

Παρουσιάζοντας έτσι με
επιστημονική τεκμηρίωση
ένα αντεστραμμένο είδωλο
της πραγματικότητας που
αποδεικνύει περ τριαν ότι

**η βλακεία
όταν θωρακίζεται στα
πανεπιστήμια γίνεται
επικίνδυνη**

αντιεξουσιαστικό στέκι παντείου

καθαροί τοίχοι βρωμερές συνειδήσεις

Εδώ και ένα μήνα οι πρυτανικές αρχές έχουν βαλθεί να καθαρίσουν την πρυτανεία και κάποια σημεία της σχολής, για να είναι έτοιμη για τις 20 Δεκεμβρίου. Τότε είναι που θα έρθουν πρυτάνεις όλων των σχολών, πολιτικοί, βουλευτές των κομμάτων (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΣΥΝ) και ο πρόεδρος της Δημοκρατίας. Τι κρύβεται όμως πίσω απ' τους καθαρούς τοίχους που θέλουν οι πρυτανικές αρχές; Πίσω απ' τις αγκαλιές με πολιτικούς και βουλευτές; Πίσω απ' αυτή τη δήλωση νομιμοφροσύνης του «δημόσιου» Παντείου απέναντι στις αρχές και τα κανάλια; Οι κοινωνικές επιστήμες αγκαλιά με την πολιτική και όχι μόνο εξουσία. Η στήριξη της εξουσίας με την κατασκευή και αναπαραγωγή ιδεολογημάτων, η διαχείριση και οργάνωση του εργατικού δυναμικού και χώρου, η παραγωγή των αυριανών δημοσιογράφων – ρουφιάνων, η εγκληματοποίη-

σηση των κοινωνικών ομάδων, η διαμεσολάβηση των κοινωνικών σχέσεων. Γι' αυτό αν η Πάντειος δεν είναι καθαρή, πρέπει να φαίνεται καθαρή. Καθαρή από συνθήματα, καθαρή από ιδέες, καθαρή από κοινωνικές συγκρούσεις, εκφράζοντας το μονόλογο της εξουσίας ψυχία - τάξη - ασφάλεια. Τυχαίο είναι που η σχολή θα μείνει κλειστή απ' την προηγούμενη; Όχι ότι οι παρατάξεις θα αντιδρούσαν, είπαμε, έχουν καλεστεί βουλευτές πολλών κομμάτων. 80 χρόνια Πάντειο. Υπάρχει όμως και ένα άλλο Πάντειο που θέλουν να κρύψουν. Αυτό της αμφισβήτησης της επιστήμης και της εξουσίας, των αρνήσεων, της αυτοοργάνωσης και των κοινωνικών συγκρούσεων. Είναι αυτές οι συγκρούσεις που αποτυπώνονται στους τοίχους της σχολής είναι αυτές οι αρνήσεις που προσπαθούν να κρύψουν. Σήμερα, 18 Δεκέμβρη, η πρόσοψη της πρυτανείας δεν είναι καθαρή και δε θα είναι όσο υπάρχουν υποκείμενα που αμφισβητούν τις καθαρές ιδέες, την επιστήμη, το πανεπιστήμιο, τα ιδεολογήματα της ψυχίας, της τάξης και της ασφάλειας.

**το πάντσιο δε
μένει καθαρό
ούτε
στο όνειρό σας**

**μικρόβια στην ησυχία σας
εφιάλτες στην ησυχία σας**

**εφιάλτες στη συνείδησή σας
εφιάλτες στη συνείδησή σας**

**μουτζούρα
στους
τοίχους
σας**

**καθαροί τοίχοι
βρώμικες
συνειδήσεις**

**μπαταδοί
για τη φυλή σας
μπαταδοί
για τη φυλή σας**

αφίσες καλέσματα

**ΑΚΟΥΡΟΝΤΑΣ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ
ΣΠΑΜΕ ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ**

Δεν είναι ασπαστικά οι μεταγωγές, το πειθαρχικό, η απώθηση αδελφών, η ίδια η εγκληματική συνθήκη των φυλακών, τις απρόσεκτες και κυρίως της σημαίας που ενδόθηκαν μετά τις εξεγέρσεις των κρατούμενων. Είναι που καλλιεργούνται η αβίαση, η απάθεια και η εδωφάρια μέσα στην κοινωνία, ενισχύοντας το τείχη του εγκλεισμού.

**Οι εξεγερμένοι έκαναν την αρχή...
Ας ενώσουμε τις φωνές μας**

**ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΠΗΜΕΡΟΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΡΑΤΗΣΗΣ
ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ**

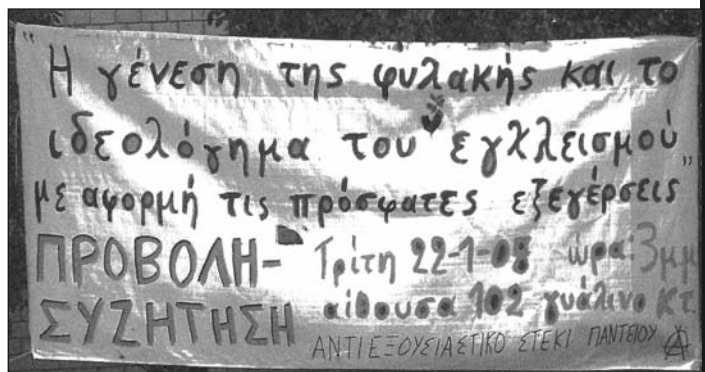
- Συζητήσεις με πρώην κρατούμενους
- Προβολές

ΤΕΤΑΡΤΗ 16/1 Σ.Θ.Ε. - Φιλοσοφική παν/μίσπολη Σαγγράφου 12:00 Μικροφωνική στη Φιλοσοφική 15:00 Προβολή - Συζήτηση στο Μαθηματικό	ΠΕΜΠΤΗ 17/1 Α.Σ.Ο.Ε.Ε. 17:00 Προβολή - Συζήτηση για τις συνθήκες κράτησης στις φυλακές	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18/1 Ε.Μ.Μ.Ε. Καλαμαριανών 2, Αθήνα 19:00 Προβολή Συζήτηση: "Η φωνή των κρατούμενων, η σιωπή της κοινωνίας και των ΜΜΕ"
ΤΡΙΤΗ 22/1 Πάντειος 15:00 Προβολή Συζήτηση: "Η γένεση της φυλακής και το ιδεολόγημα του εγκλεισμού με αφορμή τις πρόσφατες εξεγέρσεις στις φυλακές"	ΠΕΜΠΤΗ 7/2 Πολυτεχνειούπολη Σαγγράφου 14:30 Προβολή Συζήτηση: "Αρχιτεκτονική, χωροταξία και ψυχογεωγραφία των φυλακών" από Leonardo - Γενικές Έργες (Σ.Ε.Μ.Θ.Ε.)	
ΤΡΙΤΗ 12/2 Παν/μιο Πειραιά νέο κτήριο 16:00 Συζήτηση: "Φυλακές: η αντίληψη και η πρακτική της εκδίκασης και του εγκλεισμού"		

Την **Τρίτη 22 Ιανουαρίου** πραγματοποιείται εκδήλωση στο Πάντειο με θέμα «*η γένεση της φυλακής και το ιδεολόγημα του εγκλεισμού με αφορμή τις πρόσφατες εξεγέρσεις*». Προηγείται προβολή του ντοκιμαντέρ «φυλακισμένος κόσμος».

Η εκδήλωση αποτέλεσε κομμάτι μίας σειράς παρεμβάσεων σε πανεπιστημιακούς χώρους από στέκια σχολών και αναρχικούς/αντιεξουσιαστές, μετά τις εξεγέρσεις που προηγήθηκαν σε φυλακές σε ολόκληρη την επικράτεια του ελληνικού χώρου. Αφορμή για την εξέγερση αποτέλεσε ο ξυλοδαρμός από δεσμοφύλακες του αναρχικού Γιάννη Δημητράκη, που βρισκόταν εγκλειστος για απαλοτρίωση τράπεζας στις φυλακές Μαλανδρινού.

Από το στέκι κυκλοφόρησε μπροσούρα/εισήγηση της εκδήλωσης την οποία (λόγω περιορισμένου χώρου) μπορείτε να τη βρείτε σαν ξεχωριστό ένθετο σε αυτή την έκδοση.

Το χρονικό...

Για το Σάββατο 2/2, στις 7 το απόγευμα, οι νεοναζί της χρυσής αυγής και το συνάφι τους διοργάνωναν πορεία στην πλατεία Κολοκοτρώνη για την επέτειο των ιμίων. Την ίδια μέρα, κι ενώ υπήρχε κάλεσμα αριστερών οργανώσεων για αντισυγκέντρωση στην ίδια πλατεία, ξεκινάει πορεία αναρχικών, αντιεξουσιαστών και κάποιων από τους αριστερούς που καλούσαν, από τα προπύλαια προς την πλ. Κολοκοτρώνη για την κατάληψή της και τη ματαίωση της φασιστοσύναξης. Κι ενώ η πορεία κινείται στη Σταδίου, συναντά πριν την πλ. Κολοκοτρώνη διμοιρίες των ματ μαζί με φασίστες που βρίσκονταν από νωρίς στο χώρο. Ξεσπούν συγκρούσεις μεταξύ αντιφασιστών και φασιστών-ματ, με πλέον έκδηλη και ορατή τη συνεργασία των δύο τελευταίων, κατά τη διάρκεια της οποίας τραυματίζονται 2 αντιφασίστες με μαχαίρι (ο ένας σοβαρά) από χρυσαυγίτες, οι οποίοι μπαινοβγαίνουν με μεγάλη κάλυψη και άνεση, ανάμεσα στις διμοιρίες των ματ.

Ο κόσμος οπισθοχωρεί προς τα προπύλαια και κλείνει την πανεπιστημίου, ενώ λίγο αργότερα 200 αντιεξουσιαστές που βρίσκονταν στο Σύνταγμα σε συγκέντρωση ενάντια στο 4ο συνέδριο βιοτεχνολογίας, κατευθύνονται κι αυτοί στα προπύλαια και ενώνονται με τον εκεί συγκεντρωμένο κόσμο. Ξεσπούν συγκρούσεις με τα ματ, στήνονται οδοφράγματα, ενώ μετά από μεγάλη χρήση δακρυγόνων και αποκλεισμό του ευρύτερου χώρου από διμοιρίες, καταλαμβάνεται από τους συγκεντρωμένους η πρυτανεία του πανεπιστημίου Αθηνών.

Μέσα σ' αυτό το έκρυθμο κλίμα βγαίνει εισαγγελική απόφαση για απαγόρευση της πορείας των φασιστών. Οι καταλήψεις της πρυτανείας καλούν στις 7 το απόγευμα σε πορεία, ως μια συλλογική απάντηση στα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν το πρωί. Με το που κατεβαίνει η πορεία στο δρόμο δέχεται σφοδρή επίθεση από πολλές διμοιρίες που την έχουν περικυκλώσει, ρίχνοντας δακρυγόνα μέσα στο πλήθος και ξύλο σε όποιον έβλεπαν μπροστά τους. Ο κόσμος κατευθύνεται προς τα Εξάρχεια τα οποία σε λίγο ζώνονται από διμοιρίες. Εν τέλει, προσάγονται πάνω από 100 άτομα στη ΓΑΔΑ, τα οποία αφήνονται ελεύθερα αργότερα, ενώ σε ένα άτομο προσάπτονται κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος.

Σ' αυτό το σημείο κρίνεται απαραίτητο να τονισθεί, αφενός η εγκληματική ανευθυνότητα των αριστερών οργανώσεων που καλούσαν στις 2μ.μ. το Σάββατο στην πλατεία Κολοκοτρώνη, χωρίς να έχουν πραγματική προοπτική να υλοποιήσουν αυτή τους την απόφαση, βάζοντας σε κίνδυνο άτομα που ενδέχεται να κατευθύνονταν εκείνη την ώρα εκεί, θέτοντάς τους βορά στους φασίστες. Αφετέρου την ανεκδιήγητη στάση αριστερών –με ελάχιστες εξαιρέσεις– που αποχώρησαν από τα προπύλαια ενώ υπήρχαν τραυματισμένοι σύντροφοι στο νοσοκομείο και ενώ πραγματοποιούνταν συγκρούσεις γι αυτό το λόγο στην πανεπιστημίου, και μετά από λίγη ώρα συνομιλούσαν στα κανάλια με μπάτσους και

μαχαιροβγάλτες φασίστες καταδικάζοντας «τη βία από όπου κι αν προέρχεται»...

Το σκηνικό του Σαββάτου έρχεται μέσα σε ένα, κοινωνικά, έντονα φορτισμένο κλίμα. Το τελευταίο χρονικό διάστημα έχουν πραγματοποιηθεί δεκάδες επιθέσεις, χτυπήματα και απόπειρες εμπρησμού από παρακρατικούς σε αυτοοργανωμένους χώρους (θερσίπης, στέκι περιστερίου, στέκι παπεί, κατάληψη λέλας караγιάννη) πολιτικούς χώρους και στέκια που δραστηριοποιούνται σε γειτονιές (πρωκάτ, ιλιός, λέσχη υπογείως στην καλλιδρομίου, κίνημα στην πόλη κ.ά.) σε γραφεία σωματείων (σερβιτόρων – μαγειρών, μισθωτών τεχνικών, βιβλιοπαλλήλων, εργαζομένων σε φροντιστήρια) αλλά και επιθέσεις σε μετανάστες (όπως οι εισβολές και οι ξυλοδαρμοί σε σπίτια μεταναστών στο Αιγάλεω, στο Ρέντη και τα Χανιά, αλλά και μεμονωμένα χτυπήματα) και σε άτομα που δεν τους άρεσε η εμφάνισή τους (μαχαίρωμα ατόμων στο Φυσικό και στο Θησείο, πριν και μετά από ετήσια φασιστοσύναξη).

Άσχετα με το εκάστοτε υποκείμενο της καθεμιάς από τις παραπάνω ενέργειες είναι ορατό ότι πρόκειται για μια αλληλουχία δράσεων που σκοπό έχουν να ανακόψουν τη δραστηριότητα αγωνιστών και πολιτικών χώρων που με τη δράση τους δημιουργούν αναχώματα στις επιθετικές κινήσεις της κυριαρχίας αλλά και την πρόκληση φόβου σε μετανάστες.

Κι όσο γι αυτούς που χαρακτήρισαν τα γεγονότα του Σαββάτου «πρωτοφανή» έχουμε να πούμε ότι η μνήμη τους είναι, τουλάχιστον, ασθενής. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που χρυσαυγίτες πλαισίωσαν διμοιρίες των ματ και συμμετείχαν ενεργά μαζί τους εναντίον διαδηλωτών κατά τη διάρκεια συγκρούσεων έξω από το πολυτεχνείο μετά το τέλος φοιτητικής πορείας. Αλλά και τότε που πέρασαν ανενόχλητοι μέσα από αστυνομικές δυνάμεις και επιτέθηκαν και μαχαίρωσαν 3 άτομα σε αντιφασιστική συγκέντρωση στο πάντειο που έγινε μετά τον εντοπισμό οπλοφόρου φασίστα στη σχολή. Και τότε αποχώρησαν με αστυνομική κάλυψη. Και υπάρχουν πολλά ανάλογα περιστατικά. Ούτως ή άλλως είναι γνωστή η σχέση που έχει η χρυσή αυγή με τις ελληνικές μυστικές υπηρεσίες, όπως και ότι πολλά μέλη της χρυσής αυγής είναι αστυνομικοί.

Η κοινωνική μνήμη, σε καμία περίπτωση, δεν καθορίζεται από τις τηλεοπτικές λήψεις. Είναι, λοιπόν, οφθαλμοφανές ότι οι φασίστες δεν αποτελούν ούτε μια «ακραία συμμορία» ούτε μια παρεκτροπή από τη δημοκρατική ομαλότητα, αλλά συμπληρωματικό κομμάτι του κράτους και της δημοκρατίας για την καταστολή και τον εκφοβισμό τόσο κοινωνικών αγωνιστών όσο και μεταναστών και ατόμων που παρεκκλίνουν από την επιβεβλημένη κανονικότητα.

Αυτοί είναι οι φασίστες, αυτοί ήταν πάντοτε. Το έχουμε πει άπειρες φορές: όπου δεν φτάνουν τα γκλοπ της δημοκρατίας, φτάνουν τα μαχαίρια των φασιστικών συμμοριών της. Ό,τι δεν μπορεί να διεκπεραιώσει ο επίσημος κρατικός μηχανισμός λόγω «δημοκρατικών προσημάτων», αναλαμβάνουν να το φέρουν εις πέρας οι φασιστικές παραφυάδες του.

Τη χρονική στιγμή που κράτος και αφεντικά εξαπολύουν μια σφοδρή επίθεση που επεκτείνεται σε όλο το φάσμα του κοινωνικού βίου (εργασιακά, ασφαλιστικό, εκπαιδευτικό, αναπτυξιακή καταστροφή του περιβάλλοντος κ.α.) η κοινωνία συσπειρώνεται γύρω από το κράτος και το εθνικό ιδεώδες. Η αυξημένη συντηρητικοποίηση της κοινωνίας, η εθνικιστική ιδεολογία, οι ρατσιστικές αντιλήψεις καθώς και η διάχυτη απάθεια και ο ατομικισμός αποτελούν πάτημα για τη φασιστική – παρακρατική – δράση. Σ' αυτήν την κατεύθυνση συμβάλλει και η «επίσημη», κοινοβουλευτική πλέον, παρουσία της ακροδεξιάς (ΛΑΟΣ) και η αναγνώριση και νομιμοποίησή της τόσο απ' τα μμε όσο και από ολόκληρο το πολιτικό φάσμα (συμπεριλαμβανομένης και της αριστεράς, εξωκοινοβουλευτικής και μη). Μόνο τους τελευταίους μήνες δόθηκε τηλεοπτικό πάτημα στην χρυσή αυγή περισσότερες φορές από ποτέ - με παρευρισκόμενους στα τηλεοπτικά πάνελ διάφορους συνομιλητές «της αριστεράς και της προόδου κι ακόμα παραπέρα»...

Απέναντι στην ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση του κράτους και των παρατρεχάμενων του ενάντια σε κοινωνικούς χώρους, αγωνιστές και μετανάστες αυτοοργανώνουμε και οξύνουμε την κοινωνική μας δράση, στεκόμαστε εχθρικά απέναντι στην εθνική τους σαπίλα και αλληλέγγυοι στους μετανάστες, συλλογικοποιώντας τις αρνήσεις μας στο δρόμο και σε όλα τα πεδία του κοινωνικού ανταγωνισμού. Να στείλουμε τους φασίστες εκεί που ανήκουν, δηλαδή στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας, και να καταστήσουμε ορατή την προοπτική του τέλους του κόσμου της εξουσίας.

**μπάτσοι και ναζί
το ίδιο μαγαζί**

αλήτες, λέρες εργατοπατέρες

Πόσες φορές μας ήρθε αυτό το σύνθημα στα χείλη, όλες εκείνες τις φορές που βρεθήκαμε στο δρόμο, συλλογικά, και το κάθε κομματόσκυλο έπραττε ωσάν η διαδήλωση να είναι το προσωπικό του μαντρί. Πόσες φορές μας ήρθε στο μυαλό αυτό το σύνθημα, τώρα που αποφάσισαν να εξαργυρώσουν τη συλλογική παρουσία όλων μας στο δρόμο με τα δημοψηφίσματά τους και τις κομματικές ίντριγκες τους.

Πόσες φορές...

Εκείνο το μεσημέρι της 12ης Γενάρη, μπροστά στα λουλουδάδικα, όταν οι συνδικαλιστές της ΠΟΕ-ΟΤΑ και της ΔΕΗ έσπευδαν να περιμαζέψουν τους απεργούς για να μη σταθούν μπροστά στο κοινοβούλιο και εκδηλωθεί η όποια οργή τους. Και εκείνο το απόγευμα, τώρα τελευταία, στο Σύνταγμα όπου ενώ μέσα ψηφίζονταν η «ασφαλιστική μεταρρύθμιση», τα κομματόσκυλα απ' έξω οργάνωναν συναυλίες και άναβαν κεριά εκφράζοντας με τον πιο σουρεαλιστικό τρόπο τον επιθανάτιο ρόγχο των κινητοποιήσεων. Και λίγες μέρες πριν, σαν επιστέγασμα, έρχονται οι ξεπουλημένοι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ να υπογράψουν τη συλλογική σύμβαση εργασίας (για δύο μάλιστα χρόνια) «εξασφαλίζοντας» για τους εργαζόμενους αυξήσεις... 1 ευρώ για το 2008 και 1,5 ευρώ για το 2009 (την ίδια στιγμή που και σε σχέση με τον πληθωρισμό οι μισθοί προσαρμόζονται προς τα κάτω). Εξασφαλίζοντας την τόσο απαραίτητη για τα αφεντικά (μέσα σε αυτή τη συγκυρία) κοινωνική ειρήνη.

Και εάν σε όλα αυτά βλέπουμε και τις δικές μας αδυναμίες να χτίσουμε αυτοοργανωμένες και εχθρικές προς τις επίσημες συνδικαλιστικές ενώσεις, δομές, σίγουρα το μίσος μας για κάθε ξεπουλημένο κομματόσκυλο, για κάθε εργατοπατέρα που τα κάνει πλακάκια με τα αφεντικά δε μπορεί να μετριάσει.

Γι αυτό το λόγο και σήμερα είμαστε εδώ. Απέναντι στο θράσος των εργατοπατέρων μετά από όλα αυτά να βγαίνουν και να μιλούν εν ονόματι των εργαζομένων, στην προεκλογική φλυαρία του κάθε κομματόσκυλου, επιλέγουμε την επίθεση και το σαμποτάζ. Ο Παναγόπουλος είναι απλά η αρχή.

Αριστερά η προκήρυξη που μοιράστηκε την ημέρα παρέμβασης και ακύρωσης της εκδήλωσης της ΠΑΣΠ με ομιλητή τον πρόεδρο της ΓΣΕΕ Παναγόπουλο. Κάτω κείμενο που κυκλοφόρησε τις επόμενες ημέρες στη σχολή και εξηγούσε τα πολιτικά χαρακτηριστικά της κίνησης απέναντι στην καταστροφολογία και παραπληροφόρηση των κομματικών παρατάξεων.

Η καθημερινότητά μας είναι συγκρουσιακή. Συγκρούσεις με τα «πρέπει», τις νόρμες, τις από τα πάνω προταγές, τους ρόλους, τις συνήθειες που τείνουν να γίνουν επικίνδυνες Ένα κομμάτι αυτής της καθημερινότητας είναι και οι ώρες που περνάμε μέσα στους χώρους του πανεπιστημίου. Ο καθένας κάνοντας τις επιλογές του.

Άλλοι ασφουκτώντας στο αυστηρά οριοθετημένο αμφιθέατρο, με τις παραδόσεις, τις απαραίτητες σημειώσεις και το ολίγον γλείψιμο στην καθηγητική αυθεντία. Άλλοι στήνοντας το πολιτικό παραμάγαζό του, με τις δικτυώσεις με τους «δικούς του» καθηγητές, με τις απαραίτητες εξυπηρετήσεις στους πρόθυμους να αποτελέσουν ακόμη έναν αριθμό στις εκλογικές ποσοστώσεις το βράδυ της 9ης Απρίλη.

Και τέλος υπάρχουν και αυτοί οι οποίοι ακροβατούν επικίνδυνα ανάμεσα σε όλες αυτές τις νόρμες. Που προκαλούν μικρές ρωγμές, που διεκδικούν τα αυτονόητα, που βάζουν πολιτικά ζητήματα (πέρα από τα συντεχνιακά και καριερίστικα που ακούμε αριστερά και δεξιά). Αυτοί που η ζωή τους δεν αρχίζει και τελειώνει σε ένα πτυχίο και μία δουλειά, αλλά αναζητούν διεξόδους για να ανακαλύψουν τη συλλογικότητα απέναντι στον ατομικισμό, την αυτοοργάνωση και αυτενέργεια απέναντι στην παραίτηση και την απάθεια.

Τέτοια υποκείμενα σαν τα τελευταία θέλουμε να πιστεύουμε ότι είμαστε και εμείς. Και σαν πολιτικά υποκείμενα ξέρουμε να αναλαμβάνουμε και την πολιτική ευθύνη των πράξεών μας. Κάτι τέτοιο θα πράξουμε και τώρα, όσον αφορά τα γεγονότα της Πέμπτης 3 Απριλίου, και το σαμποτάρισμα της προεκλογικής εκδήλωσης της ΠΑΣΠ με θέμα «παιδεία, εργασία και ασφαλιστικό». Κεντρικός ομιλητής ήταν πρόεδρος της ΓΣΕΕ Παναγόπουλος, καθώς και βουλευτές του ΠΑΣΟΚ.

Τους τελευταίους μήνες, σε συνέχεια προηγούμενων «μεταρρυθμιστικών» νόμων, έχει γίνει σαφές ότι κεντρική πολιτική επιλογή του ελληνικού κράτους είναι η αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων. Η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης (δηλαδή η επιμήκυνση του χρόνου δουλειάς), η μείωση των συντάξεων, η ενοποίηση των ταμείων, η αύξηση του χρόνου εργασίας για την εξασφάλιση των ελάχιστα απαιτούμενων ενσήμων για να έχει ο εργαζόμενος υγειονομική περίθαλψη αποτελούν ορισμένες πτυχές του πολέμου που μας έχουν κηρύξει τα αφεντικά.

Με απλά λόγια τα αφεντικά μας θέλουν στα κάτεργα μέχρι και τα 60 μας χρόνια (και όχι μόνο), θέλουν να πληρώνουμε από την τσέπη μας την εισφοροδιαφυγή (είτε με ευνοϊκές ρυθμίσεις, είτε με διαγραφή χρεών) εδώ και χρόνια των εργοδοτών που έχουν μετατρέψει σε ελλειμματικά τα αποθεματικά των ταμείων.

Μία ασφαλιστική μεταρρύθμιση η οποία στο πλαίσιο της γενικευμένης επισφαλούς εργασίας, στην οποία αναλώνονται και οι περισσότεροι φοιτητές, έρχεται να επιβάλει τους χειρότερους όρους εκμετάλλευσης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αύξηση του κατώτατου ορίου ενσήμων (100) για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, καθώς όσοι έχουν εργαστεί έστω και λίγο σε αυτές τις δουλειές (τηλεφωνικά κέντρα, φυλλάδια, προμοτιον) γνωρίζουν το πώς καταφέρνουμε με νύχια και με δόντια να πάρουμε τα ένσημα που δικαιούμαστε (αν δε δουλεύουμε εξαρχής «μαύρα»).

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο τους τελευταίους μήνες εκδηλώθηκε ένας αγώνας ο οποίος συμπυκνώθηκε στις τρεις γενικές απεργίες στις 12 Δεκέμβρη, στις 13 Φλεβάρη και στις 19 Μάρτη. Ένας αγώνας ο οποίος χαρακτηρίστηκε από την πολυήμερη απεργία των εργαζομένων στη ΔΕΗ, την τοπική αυτοδιοίκηση και τους τραπεζοϋπαλλήλους, το παραλήρημα των ΜΜΕ απέναντι σε όσους απεργούν και το ιδεολόγημα του κοινωνικού αυτοματισμού να αποτελεί μοχλό της επικοινωνιακής πολιτικής της πολιτειακής εξουσίας. Οι εργοδότες διώκουν ποινικά (με την εκδίκαση των υποθέσεων να εκκρεμεί ακόμη) και ζητούν αποζημιώσεις από τους απεργούς.

Έναν αγώνα τον οποίο η ΓΣΕΕ διαχειρίστηκε στα πλαίσια των ενδοεξουσιαστικών ανταγωνισμών, αφομοίωσε και εκτόνωσε, βάζοντας την ταφόπλακα στις κινητοποιήσεις με τα αναμμένα κεριά έξω από τη βουλή την ημέρα που μέσα ψηφιζόταν η ασφαλιστική «μεταρρύθμιση». Στην τελευταία απεργία στις 19 Μαρτίου, όταν οι εδώ και πολλές ημέρες απεργοί της τοπικής αυτοδιοίκησης και της ΔΕΗ έφτασαν μπροστά από το κοινοβούλιο οι εργατοπατέρες έτρεξαν να τους περιμαζέψουν για να μην εκδηλωθεί η όποια οργή τους σε ένα σημείο όπου η κατάσταση ήταν πολύ εύκολο να ξεφύγει από τα προδιαγεγραμμένα πλαίσια συμφωνίας κράτους και συνδικαλιστών. Και ήταν οι εργατοπατέρες που αποφάσισαν ότι οι συλλογικοί αγώνες τελείωσαν και σειρά έχει το προτεινόμενο δημοψήφισμα και οι κοινοβουλευτικές προτάσεις, γύρω από τα οποία έχει στηθεί ένα ολόκληρο γαϊτανάκι κομματικών συσχετισμών-συμμαχιών. Και αφού αποσυμπίεσαν την κοινωνική αντίθεση και ολοκλήρωσαν την επαναστατική γυμναστική τους έσπευσαν λίγες ημέρες μετά να υπογράψουν με τα αφεντικά τη συλλογική σύμβαση εργασίας εξασφαλίζοντας για όλους εμάς που εργαζόμαστε «αύξηση» 1 ευρώ το 2008 και 1,5 ευρώ το 2009 (τη στιγμή που ο πληθωρισμός συνεχώς αυξάνεται και η φορολογική μας αφαιμάξη έχει φτάσει στα όριά της).

Απέναντι σε όλα αυτά η κινητοποίησή μας απέναντι στην παρουσία του προέδρου της ΓΣΕΕ Παναγόπουλου στο χώρο που δραστηριοποιούμαστε, στο πλαίσιο της προεκλογικής φιέστας της ΠΑΣΠ, αποτελούσε κάτι από το ελάχιστο που μας αντιστοιχεί. Ως κομμάτι όλων εκείνων των εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων και ανέργων οι οποίοι βρέθηκαν στους δρόμους τις προηγούμενες εβδομάδες και στο τέλος είδαν για μία ακόμη φορά τους εργατοπατέρες να τα βρίσκουν με τα αφεντικά και να συμφωνούν Εκτόνωση

Η μη προσέλευση του προέδρου της ΓΣΕΕ στη σχολή είχε άμεση σχέση με την παρουσία 100 περίπου αναρχικών και αντιεξουσιαστών. Είχε να κάνει με την αδυναμία των κομματόσκυλων να υπερασπιστούν την επιλογή τους να φέρουν τον Παναγόπουλο στην εκδήλωση, είχε να κάνει με την επιλογή του ίδιου του Παναγόπουλου να επιλέξει να κρυφτεί παρά να αποτελέσει κατά έναν ιδιαίτερο τρόπο που του επιφυλάσσαμε κομμάτι των κοινωνικών διεργασιών Κοινωνικές διεργασίες οι οποίες αναπτύχθηκαν το προηγούμενο καιρό και σίγουρα δεν καταχωνιάζονται εύκολα στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Και λίγο αργότερα η απόφαση να παρέμβουμε στην εκδήλωση είχε σκοπό να καταδείξει τους πραγματικούς λόγους για τους οποίους ο «αξιαγάπητος» (για τα αφεντικά) πρόεδρος δεν παρουσιάστηκε στο πάνελ. Όσο για όλους αυτούς τους αξιολύπητους οι οποίοι την παρέμβασή μας με συνθήματα και τρικάκια έσπευσαν να τη μεταφράσουν σε προπηλακισμούς και βιαιοπραγίες, μάλλον αδυνατούν να βρουν τις ισορροπίες με τη ματαιότητά τους που την περιφέρουν από τα τραπέζια του πεζοδρομίου μέχρι το πληκτρολόγιο του υπολογιστή.

αφίσα που τοιχοκολλήθηκε τις επόμενες ημέρες στο εσωτερικό της σχολής

Την Πέμπτη 3 Απριλίου η ΠΑΣΠ διοργανώνει προεκλογική εκδήλωση στην Πάνελα με θέμα «εργασία, παιδεία και ασφαλιστικά». Κεντρικός ομιλητής ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Παναγόπουλος, καθώς και βουλευτές του ΠΑΣΟΚ.

Η αναδιάρθρωση των εργασιών σκέψαν (με την πρόταση ασφαλιστική μεταρρύθμιση) αποτελεί κεντρική πολιτική επιλογή του ελληνικού κράτους μέσα στην μεταρρυθμιστική εκήλωση.

Τη ίδια στιγμή οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ θεωρούν ότι μπορούμε να ζήσουμε με 1 ευρώ αύξηση το 2008 και 1,5 ευρώ το 2009 (γιατί αυτή η συλλογική σύμβαση υπέγραψαν με τα αφεντικά).

Είπατε ο διαόλου για άλλη μία φορά προσάφθηκαν και να εκτανούν τις άδικες μίζες, αντιδράσεις και κηροποιήσεις των εργαζομένων, υπαρκτών και το ρόλο της πατρικής φρονιάς.

Και επειδή τίποτα δεν έχει ξεκαθαρίσει, 100 περίπου αναρχικοί και αντιεξουσιαστές συγκεντρώνονται το μεσημέρι στο Πάνελα, ενώ ο Παναγόπουλος προσβάνει να αποδοκιμαστεί να μην πάρεσαι στη σχολή. Λίγα αργότερα γίνεται παρέμβαση με συνθήματα και τρικάκια στην εκδήλωση (η οποία ακιρύνεται) καταδικάζοντας την πραγματική λόγω που ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ δεν παρουσιάστηκε εκεί, και θεωρούσε πως δε συνθηκολογούμε με τους συνεργάτες των αφεντικών.

ρήξη
με τους θεσμούς

αυτοοργάνωση
των εργαζομένων

αλληλεγγύη
σε όσους αντιστέκονται. Ο αγώνας του καθενός είναι αγώνας όλων μας

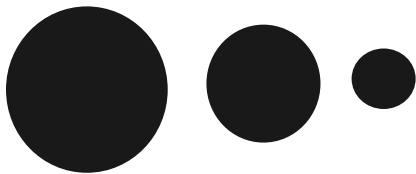
επιδείνωση σε κράτος και αφεντικά

αντιεξουσιαστικό στέκι Πάνελα
(στη λέσχη των γυμνασίου κέρως)
αλληλεγγύη

**σαμποτάζ στην
εκλογική διαδικασία**

εκλογική απεργία!

Δεξιά αφίσα που τοιχοκολλήθηκε πρωτοβουλικά από το στέκι με υπογραφή «πρωτοβουλία αναρχικών και αντιεξουσιαστών/τριών από Πάντειο». Κάτω, πανό στην είσοδο του γυάλινου κτιρίου από το στέκι.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΘΕΑΜΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

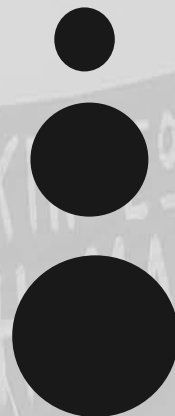
«Η ενότητα της αθλιότητας είναι εκείνο που κρύβεται κάτω από τις θεαματικές αντιθέσεις. Εάν οι διάφορες μορφές της ίδιας αλλοτρίωσης αντιμάχονται πίσω από τα προσωπεία της απόλυτης εκλογής, αυτό συμβαίνει επειδή όλες είναι ολοκληρωτικά θεμελιωμένες πάνω σε πραγματικά απωθημένες αντιφάσεις. Ανάλογα με τις ανάγκες του συγκεκριμένου σταδίου της αθλιότητας που διαψεύδει και συντηρεί, το θέαμα υφίσταται υπό μορφή συγκεντροποιημένη ή διάχυτη. Και στις δύο περιπτώσεις, δεν είναι παρά μια εικόνα ευτυχισμένης ενοποίησης, περιβαλλόμενη από θλίψη και τρόμο, στο γαλίνιο κέντρο της δυστυχίας.»

63, Γκυ Ντεμπόρ – Η Κοινωνία Του Θεάματος

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑ

Πρωτοβουλία αναρχικών – αντιεξουσιαστών/τριών από πάντειο

Την Τετάρτη 28 Μαΐου η Ένωση Ακολούθων Τύπου διοργανώνει ημερίδα στο Υπουργείο Τύπου με τον ευφάνταστο τίτλο «Η Επικοινωνία της Ελλάδος στη ΝΑ Ευρώπη». Ανάμεσα στους ομιλητές διακρίνονται εκπρόσωποι του εγχώριου «think tank» ΕΛΙΑΜΕΠ, πανεπιστημιακοί (και από το Πάντειο), ο επικεφαλής «Ανάπτυξης Διεθνών Δραστηριοτήτων» της εμπορικής τράπεζας, δημοσιογράφοι καθώς και εκπρόσωποι υπουργείων και Μ.Κ.Ο. Σκοπός της ημερίδας είναι η ανάλυση της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής και της οικονομικής επέλασης των ντόπιων αφεντικών στα Βαλκάνια (και μέσω του ΕΣΟΑΒ -«Ελληνικό Σχέδιο Οικονομικής Ανασυγκρότησης Βαλκανίων»). Άλλη θεματική είναι το πώς τα παραρτήματα του υπουργείου Τύπου στα Βαλκάνια, σε συνεργασία με τα πανεπιστήμια και τις Μ.Κ.Ο., προπαγανδίζουν αποτελεσματικότερα τις ελληνικές θέσεις στις χώρες αυτές.

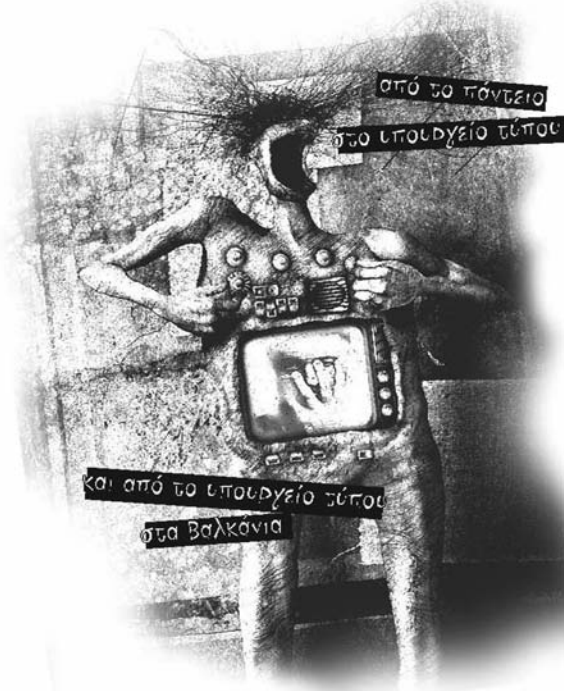
«Η οικονομική διπλωματία είναι ένα από τα ισχυρότερα μέσα προώθησης των οικονομικών συμφερόντων μιας χώρας. Το ΕΣΟΑΒ είναι ένα σημαντικό εργαλείο για την εξωτερική μας πολιτική».

Ευριπίδης Στυλιανίδης, πρώην υφυπουργός εξωτερικών και νυν υπουργός παιδείας, 4 Ιούνη 2007

Είναι γνωστό πως τη δεκαετία του 90' βασικός άξονας της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής είναι η οικονομική και στρατιωτική επέκταση προς τις νέες αγορές των Βαλκανίων. Από το 2000 μέχρι το 2006 δύο χιλιάδες ελληνικές επιχειρήσεις με 80 χιλιάδες θέσεις εργασίας μετέφεραν τις δραστηριότητές τους στις γειτονικές χώρες της Βουλγαρίας και της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, εκμεταλλευόμενες τις ευκαιρίες που αναδείχθηκαν στον ορίζοντα. Ευκαιρίες που εδράζονται στο χαμηλό κόστος εργασίας, την εκμετάλλευση, τα εντατικοποιημένα ωράρια, την υπερεργασία και την ανάπτυξη των κερδών με ταχείς ρυθμούς, οδηγώντας στη εξαγορά τοπικών επιχειρήσεων μεταποίησης, και όχι μόνο, από το ελληνικό κεφάλαιο.

Βασικό παράγοντα στην εξάπλωση των επενδύσεων στα Βαλκάνια παίζει το «Ελληνικό Σχέδιο Οικονομικής Ανασυγκρότησης των Βαλκανίων». Το ΕΣΟΑΒ που, τηρουμένων των αναλογιών, παρομοιάζεται με το περίφημο αμερικανικό σχέδιο Μάρσαλ μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, είναι ένα πενταετές αναπτυξιακό πρόγραμμα ύψους 550 εκ. € που χρηματοδοτείται από το υπουργείο εξωτερικών για τη διείσδυση του ελληνικού κράτους στην περιοχή με «αντάλλαγμα» τη στήριξη του ευρωπαϊκού προσανατολισμού των Βαλκανίων.

Χρηματοδότηση που πραγματοποιείται μέσω των 5 ελληνικών τραπεζών που έχουν αλώσει τις χώρες αυτές. Χαρακτηριστική είναι η αποστολή 25 επιχειρηματιών στο Κόσοβο σε εκδήλωση που διοργάνωσε το «Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης», ο «Σύνδεσμος Εξαγωγέων Β. Ελλάδος» και ο «Σύνδεσμος Βιομηχανιών Β. Ελλάδος» (όλοι αυτοί συνεργάζονται στην επιτροπή παρακολούθησης του ΕΣΟΑΒ) υπό την αιγίδα του υπουργείου εξωτερικών καθώς και η έγκριση κονδυλίου στη Μ.Κ.Ο. «Αλληλεγγύη» της Αρχιεπισκοπής Αθηνών για «ανθρωπιστική βοήθεια» στην περιοχή. Η Μ.Κ.Ο. «Αλληλεγγύη» είναι η οργάνωση που απορροφούσε κονδύλια από το υπ.εξ. και έδειχνε την «αλληλεγγύη» της μοιράζοντας χαλασμένα τρόφιμα σε εμπόλεμη χώρα! Επιπλέον, στα ανθρωπιστικά μέτρα του προγράμματος είναι η κατασκευή οδικών αξόνων που θα συνδέουν την Ελλάδα με το Βελιγράδι και τα Τίρανα (διευκολύνοντας τη διέλευση τουριστών και εμπορευμάτων από τα Βαλκάνια και την Κ. Ευρώπη για την αύξηση των κερδών των επιχειρήσεων, συμπεριλαμβανομένων και το ελληνικών), η κατασκευή νοσοκομείων και παιδικών σταθμών (με γλαφυρότερη περίπτωση την κατασκευή παιδικού σταθμού στο Ζέμουν της Σερβίας που από το σχετικό κονδύλι 600 χιλ. € ο εργολάβος διέθεσε τα 60 χιλ. €) και η κατασκευή του κτιρίου φιλάς

Ελλάδος-Βοσνίας στο Σεράγεβο (συγκαλύπτοντας την συμμετοχή ελλήνων φασιστών στις σφαγές Βοσνίων από Σέρβους, στις αρχές της δεκαετίας του 90').

Έτσι, λοιπόν, προχωρά ο ελληνικός ιμπεριαλισμός. Με το στρατό του, τις τράπεζές του (πάνω από 2300 υποκαταστήματα που αντιστοιχούν στο 20% της τοπικής αγοράς) και την ανθρωπιστική βοήθειά του. Αλλά και με τη συμβολή πανεπιστημιακών, δημοσιογράφων και επικοινωνιολόγων που τεκμηριώνουν επιστημονικά και προωθούν τις κινήσεις του ελληνικού κεφαλαίου. Από τους πανεπιστημιακούς που ως μέλη διαφόρων «think tank» (του ΕΛΙΑΜΕΠ στην προκειμένη) παρέχουν εμπειρισταμένες αναλύσεις και προτάσεις δράσης σε θέματα εξελίξεων στη ΝΑ Ευρώπη έως τους γραμματείς και συμβούλους επικοινωνίας του υπουργείου τύπου που στελεχώνουν τις ελληνικές προξενικές αρχές, αναπτύσσοντας καλές σχέσεις με τα μμε, προβάλλοντας την εικόνα της Ελλάδας στο εξωτερικό. Από το πάντειο στο Υπ. Τύπου και από το Υπ. Τύπου στα Βαλκάνια...

να σαμποτάρουμε τα σχέδια του ελληνικού κεφαλαίου

σ' Ελλάδα, Τουρκία, Μακεδονία, ο εχθρός είναι στις τράπεζες και στα υπουργεία

συνέλευση για την αποδόμηση της πανεπιστημιακής γνώσης

Η «συνέλευση για την αποδόμηση της πανεπιστημιακής γνώσης» αποτέλεσε μία διαδικασία που λειτουργήσε για 6 μήνες σε σταθερή βάση αυτοοργανωμένα και αντιεραρχικά. Στόχος της ήταν η εμβάθυνση πάνω σε ζητήματα που άπτονται του γνωσιακού περιεχόμενου του πανεπιστημίου και το πως ο, φαινομενικά ουδέτερος, ακαδημαϊσμός βρίσκει πρακτικές εφαρμογές στο πεδίο του κοινωνικού. Στη συνέλευση συμμετείχαν σύντροφοι/ίσσες από το στέκι καθώς και η ομάδα antilaw squad από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της Νομικής.

Ξεκινώντας να προσδιορίσουμε το πανεπιστήμιο μέσα στη σημερινή καπιταλιστική συγκυρία σίγουρα θα στεκόμασταν στη μετεξέλιξή του από αυτό που στη δεκαετία του 1980 χαρακτηρίστηκε ως κράτος πρόνοιας. Από τους γόνους πλουσίων οικογενειών φτάσαμε στο ανοικτό σε όλη την κοινωνία πανεπιστήμιο και η γνώση που προσφέρει εξοβελίστηκε στη σφαίρα της “λαϊκής ανάγκης”. Ξεκινώντας ότι πίσω από τις όποιες παροχές του κράτους πρόνοιας υποβόσκει η ασφαλιστική δικλείδα, των επιλογών των αφεντικών, για εκτόνωση και έλεγχο.

Και αυτό φαίνεται καθαρά στο δομικό ρόλο του πανεπιστημίου, στην προώθηση της επιστήμης. Πλέον ο καπιταλισμός προσφέρει επιστήμες για τα πάντα, για κάθε πτυχή της ζωής, και το πανεπιστήμιο έρχεται να δώσει την ευκαιρία σε όλους να γίνουν παραγωγικοί, καταρχήν για το ίδιο το σύστημα αλλά μετά και για τον καθένα ξεχωριστά (καριέρα). Μέσα από τον κατακερματισμό της γνώσης οριοθετείται η λειτουργία της γραμμής παραγωγής και μέσα από το φαντασιακό του επιστήμονα ο καπιταλισμός έχει λόγο για τα πάντα που αφορούν εμάς και το γύρω μας.

Η φοιτητική φιγούρα αν και τα χρόνια στα οποία την προσδιορίζουμε έτσι είναι αντιπαραγωγική ως προς την οικονομική συντήρηση από την οικογένεια, μέσα από το πανεπιστήμιο παράγει γνώση για το κράτος μέσω μεταπτυχιακών, διδακτορικών, εργαστηρίων και παραεργαστηρίων. Τροφοδοτεί ερευνητικά προγράμματα και ινστιτούτα χωρίς να πληρώνεται. Και όταν, πλέον, ο φοιτητής έχει το πολυπόθητο πτυχίο στα χέρια του είναι διαθέσιμος να πέσει με τα μούτρα στις επισφαλείς εργασιακές σχέσεις, καθώς τις αντιλαμβάνεται όχι ως μία μορφή εργασιακής εκμετάλλευσης αλλά ως πέρασμα για το απαραίτητο γλείψιμο και τις “γνωριμιές” που θα ολοκληρώσουν το βιογραφικό του και θα ανοίξουν το δρόμο για την καριέρα. Η φιγούρα του μελλοντικού επιστήμονα, καταξιωμένου οικονομικά, είναι αυτή που όχι μόνο λειτουργεί ως μοχλός επιλογής της σχολής εισαγωγής αλλά και γενικότερης κοινωνικής ανοχής απέναντι στον φοιτητή.

Φυσικά το φαντασιακό των “καλύτερων χρόνων που είναι τα φοιτητικά” χρειάζεται και ένα ολόκληρο ιδεολόγημα από πίσω για να σπριχθεί και να αναπαραχθεί. Και αν η δεξιά των πανεπιστημίων το προσφέρει επιφανειακά (πάρτυ, εκδρομές), η αριστερά εμβαθύνει περισσότερο. Ντύνοντας το αίτημα για μεγαλύτερη αξία των πτυχίων με τις επαναστατικές της ρητορείες, καλλιεργεί και ενισχύει αφενός τον

ανταγωνισμό και τα συντεχνιακά συμφέροντα, αφετέρου κατοχυρώνει εκείνο το κοινό που θα την τροφοδοτήσει εκλογικά. Και κάπως έτσι συγκροτείται η πανεπιστημιακή γυάλα, όπου η απάθεια, η εξατομίκευση, η άγνοια συγκρούονται με την απόπειρα να τεθούν ζητήματα κοινωνικά μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους και στα υποκειμμένα τους.

Όλα τα παραπάνω έχουν από πίσω τους ένα αυτονόητο πράγμα. Ότι η επιστήμη ή η γνώση είναι ουδέτερες και αντικειμενικές. Όσο ουδέτερο και αντικειμενικό είναι οτιδήποτε χτίζεται από τα πάνω και φυσικά εφαρμόζεται στους από τα κάτω. Τα αφεντικά παράγουν τη γνώση, τα αφεντικά την κατακερματίζουν, την εξειδικεύουν και τη μοιράζουν στους από τα κάτω, τα αφεντικά οργανώνουν τον κόσμο στα μέτρα τους. Ο ακαδημαϊσμός (η γνώση δηλαδή που παράγεται στα πανεπιστήμια από την καθηγητική αυθεντία και αναπαράγεται αφειδώς από τους φοιτητές) οριοθετεί κοινωνικές σχέσεις. Και ακριβώς αυτές τις οριοθετήσεις θα επιδιώξουμε συστηματικά να φέρουμε στην επιφάνεια, αποδομώντας την “αντικειμενική καθαρότητα” της επιστήμης.

Αυτό που σίγουρα βρίσκεται απέναντί μας και το αντιμετωπίζουμε ως εχθρικό είναι το πανεπιστήμιο ως θεσμός και όχι κάποιες επιμέρους δραστηριότητές του. Παράλληλα, και ακριβώς επειδή οι διάφορες επιστήμες αλληλοσυμπληρώνονται όταν βρίσκουν πρακτική εφαρμογή στο κοινωνικό, κριτικάρουμε και εμβαθύνουμε στο εκπαιδευτικό σύστημα συνολικά, χωρίς να προσδιορίζομαστε από το χωροταξικό διαμελισμό των διαφόρων πανεπιστημίων (ένα απλό παράδειγμα -και σίγουρα όχι το μοναδικό- το μεταπτυχιακό εγκλημα-

Η ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ
ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΑΙ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ
ΚΑΙ
ΒΡΙΣΚΕΙ ΕΔΑΦΟΣ
ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Το τελευταίο κράτος, πεδύσαντο από τη φήμη του αντιπαραγωγικού, νέμο: και το μέτρο ασφαλείας για τους Ολιγαρχικούς, παρατηρείται η πιο ενσπαστική εφαρμογή της ιδέας της μηδενικής ανοχής. Της ουδέτερης, δηλαδή ενάντια σε τυχόν κοινωνικά πρόσημα, φιλολογίας, μηχανογραφίας και μετρήσιμης, και έλλειψης απειλών της ασφάλειας του πολίτη.

Η μηδενική ανοχή δεν ήρθε από το κεφάλαιο. Η εφαρμογή της πηγαίνει στον ατορισμό, τη δικαιοσύνη και τη λειτουργία, που ήρθαν να αντικαταστήσουν τις σχέσεις και τις συλλογικές δραστηριότητες της κοινωνίας. Οι πιο ο καθένας δεν είναι ουδέτερος. Επιδιώκοντας το άδικο μιας μηδενικής ανοχής, όφρα να του επιβληθεί η μοναξιά και η πρέζα. Και κλειδί της από την παραγωγή του, με μια φωνή απ' ότι έλα λόγου τη ΜΜΕ, σπαραχτεί το κράτος να τον κάνει να κοιτάει τα ασφαλείς.

Οι πρακτικές εφαρμογές της μηδενικής ανοχής στις πόλεις έρχονται από τους ελεγκτές που ξεκλείδωσαν για λογαριασμό του κράτους, τους διάφορους καθηγητές, τα πανεπιστήμια και τα πανεπιστήμια που λειτουργούν σε άμεση σχέση με το κράτος. Και σήμερα τα επίλεκτους πολίτες φοιτητές προκαταβάλουν να φοιτούν το βιογραφικό για τη μετέπειτα καριέρα.

Οι απαιτήσεις στις πλάτες και στις χειρουργικές άσες στα Γάλλοι, τα τσιπάρ σιρόφιλα πρόληψη εγκληματικότητας - οι εθελοντές που φέρνουν τη δολοφονία - όπως στο Βερολίνο, οι πεζέ περιπολίες και μετρήσιμους στους δρόμους ή των δικαστικών σφραγίδων όπως στην Ελλάδα και τη Νέα Ζηλανδία, τα τεράστια καλογυαλισμένα και αποστειρωμένα εργασιακά κέντρα όπως το The Mall, οι κάμερες στους δρόμους και οι γυποπαικτικές μηχανισμοί που ήρθε από τους χρόνους που η μηδενική ανοχή πηγαίνει στη κοινωνία. Όπως περιέχει με αυτήν περιπέλεια, την ουδετερότητα πλάττει και τη μετέπειτα, κηρύσσοντας βίβρα τη βία που είναι από πάνω. Το δικαίωτο σφάλμα από το οποίο ούκ, τα ούκ και η ελαφρότητα στις πλάτες, τα δικαίωτα παρακολούθησης, τα κέρματα.

Κόντρο στη μοναξιά, κόντρα στον ατορισμό και την κορδέλα, να βγάλω έξω στους δρόμους, ακυρώνοντας τη μηδενική ανοχή, στην πρέζα.

Συνέλευση για την αποδόμηση της πανεπιστημιακής γνώσης

τολογίας της παντείου πάει χέρι-χέρι με όσα διδάσκονται στη νομική σχολή). Γί αυτό δεν ελπίζουμε τίποτα λιγότερο από το να ενοχοποιήσουμε τόσο τον τρόπο λειτουργίας του πανεπιστημίου (αυθεντίες, ακαδημαϊκοί, αποκομμένο από την κοινωνία...) όσο και την ιδεολογία και τη γνώση που παράγει προς όφελος των από πάνω. Στόχος μας δεν είναι μόνο η κριτική "στον φοιτητή χολέρα που κυνηγάει καριέρα", που ζει στην κοσμάρα του (τη γυάλα) και στις σχέσεις που αναπτύσσονται εντός αυτής, αλλά επιδιώκουμε να εμβαθύνουμε στην ουσία του γνωσιακού περιεχομένου που παράγεται στο πανεπιστημιακό εργοστάσιο. Αυτή την ουσία την εντοπίζουμε και (κυρίως!) στην κοινωνία. Γιατί μπορεί οι φοιτητές να ζητιανεύουν για μία μικρή (δώσε μου πτυχίο με αξία, πατώντας επί πτωμάτων) ή και μεγαλύτερη καβάτζα, αλλά κράτος και αφεντικά έχουν άλλη γνώμη... Αυτοί δεν κυνηγάνε ψίχουλα, αλλά κάτι σαφώς πιο μεγάλο. Τα αποτελέσματα της εφαρμογής της ακαδημαϊκής (και φαινομενικά άσχετης με τον έξω κόσμο) γνώσης στην κοινωνία δεν τους απογοήτευσαν ποτέ, και ούτε τώρα. Οι κάμερες, οι μπάσοι στους δρόμους, ο επεκτεινόμενος έλεγχος σε κάθε πλευρά της ζωής δεν ήρθαν γιατί έτσι έτυχε: άρχισαν από το ευρέως αγαπητό πανεπιστήμιο, από ανέμελους κατά τί άλλα φοιτητές "ορκισμένους" στο όνομα της επιστήμης. Από μεταπτυχιακά και παραπανεπιστημιακά κόλπα, όπως τα ινστιτούτα.

Το πανεπιστήμιο είναι εργοστάσιο. Πιθανόν που θα σκελετώσει το σύστημα και γνώσεις που με την «ακαδημαϊκή» αυθεντία θα εφαρμοστεί στο κοινωνικό. Βασικό πεδίο παραγωγής «έργου» είναι και η ασφάλεια, κομμάτι της οποίας είναι το δόγμα της μηδενικής ανοχής. Το αμερόλοιο πρόσωπο της παραβίασής του κυριότατα (εγκληματολόγος, καθηγητής νομικής) που καθιερώνει τις εθελοντικά ρουφανά στις γειτονίες, οι πειζές περιπαλίες του φαρμακείου (χουτινός, πρώην καθηγητής παντείου) που δημιουργεί μισοκρατούμενες ζώνες, οι αναμύλοι που με τον πιο από τρόπο καταστρέφουν γειτονίες προκειμένου να γίνουν ζώνες καταλόγου, οι επιτηρούμενοι από κάμερες δημόσιοι χώροι. Όλα αυτά φέρουν τη σφραγίδα "made in university".

Φυσικά, το πανεπιστήμιο -ού αίνωτο πρόσωπο και ανέσιαν- δεν παίζει μόνο του σε όλοιο γηπέδο. Από κοινά, και κάθε πολιτικής απόχρωσης κυβερνητικές φοιτητές που για να προσθέσουν στη λίστα του βιογραφικού τους ένα ακόμη προσόν, συνεργάζονται με καθηγητές και συνεργείους σε κάθε λογής προγράμματα. Και αν το ποσοστό των φοιτητών που καταλήγει να δουλεύει σε αυτό το βρώμικο κόλπο είναι συγκριτικά μικρό, η συγκριτική πληροφωρία τους τα νομομοποιεί μέσα από τις άλλες πτυχές της φοιτητικής ζωής: το lifestyle και την κατανάλωση. Από τις άσπρες σχολές-δουλειά που φροντίζουν «αν δεν έχεις δουλειά εδώ πέρα, φέρε» και τις σπασες οι ίδιες επισημοποιούνται σαν ημίς, οι φοιτητές στη συνέχεια «πισκοκδοτούν» σε μέρα όπου η βία της μηδενικής ανοχής παίρνει οάρκα και οσά. Σε γειτονίες όπου οι μπάσοι, η αποστέρωση και η μείζηση της κατανάλωσης σχολάζονται και χίτους τη ροστήρη έκδοση της ασφάλειας.

Και για όλα αυτά δεν τρέχει κάσαςο...
ή μήπως όχι;

μηδενική ανοχή στην μηδενική ανοχή

Η ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΑΙ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΙ ΕΔΑΦΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Συνέλευση για την αποδομηση της πανεπιστημιακής γνώσης

Όλα αυτά θέλουμε να τα στοχοποιήσουμε και εκτός των σχολών, γιατί δεν αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως υποκείμενα που τους περικλείει το φοιτητικό φαντασιακό. Αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως πολιτικά υποκείμενα που έχουν ήδη πάρει σαφή θέση στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Χτίζουμε αυτοοργανωμένες δομές και αδιαμεσολάβητες σχέσεις σε κάθε εν δυνάμει κοινωνικό χώρο, στεκόμενοι εχθρικά απέναντι στο υπάρχον και επιδιώκοντας την ανατροπή του. Επιλέγουμε να συλλογικοποιήσουμε τις αρνήσεις μας, να θέσουμε και να ανοίξουμε ζητήματα κοινωνικά.

Βέβαια, η κριτική και το σαμποτάζ στο ρόλο του πανεπιστημίου στην κοινωνία δεν θεωρούμε ότι είναι κάτι που αναλογεί μόνο σί εμάς. Κάτω από άλλες συνθήκες θα ήταν και άλλοι που θα στρέφονταν ενάντια σε αυτό. Θα ήταν όλοι αυτοί (και εμείς μαζί) που βρίσκονται καθημερινά αντιμέτωποι με τις νέες τεχνικές ελέγχου, με την πρόοδο των μέτρων της μηδενικής ανοχής, με χίλια δυο κόλπα των αφεντικών για να σφίγγουν το λουρί των από κάτω. Αλλά αυτό ίσως φαντάζει προς το παρόν υπέρμετρα φιλοδοξία που σίγουρα όμως αξίζει να ανοιχτεί στο μέλλον κάτω από ευνοϊκότερες για εμάς συνθήκες...

Ροζ για τα κοριτσάκια, γαλάζιο για τα αγοράκια. Κούκλες για τα κοριτσάκια, αυτοκινητάκια για τα αγοράκια. Από μικρό το κάθε παιδί μέσω της διαπαιδαγώγησης του εντάσσεται στο ρόλο, άντρας ή γυναίκα, που η κοινωνία έχει κατασκευάσει γι' αυτό σύμφωνα με το βιολογικό του φύλο. Αυτό το δίπολο καθορίζει για τον καθένα μια σειρά από ρόλους, κοινωνικές συμπεριφορές και πρότυπα, για παράδειγμα η γυναίκα θα πρέπει να γίνει σωστή μητέρα και νοικοκυρά, ενώ ο άντρας θα πρέπει να βρει μια καλή δουλειά ώστε να μπορεί να συντηρεί την οικογένειά του. Η γυναίκα στην κοινωνική συνείδηση είναι ευάλωτη και ευαίσθητη, δρα σύμφωνα με το συναίσθημα, ενώ ο άντρας είναι δυναμικός, δυνατός και δρα σύμφωνα με τη λογική. Σ' αυτό το πλαίσιο τα κορίτσια μεγαλώνουν μαθαίνοντας ότι κύριο όπλο τους θα είναι η εμφάνισή τους, ενώ τα αγοράκια με όπλο τη δύναμη, σωματική και πνευματική.

Οι ρόλοι, βέβαια, και το πλέγμα των συμπεριφορών και προτύπων καθορίζεται με βάση τις εκάστοτε πολιτισμικές συνθήκες, σε ένα κόσμο πατριαρχικά δομημένο. Στο δυτικό κόσμο το πρότυπο της νέας, ψηλής, αδύνατης γυναίκας, με σώμα καθαρό και χωρίς ατέλειες, είναι το κυρίαρχο πρότυπο ομορφιάς το οποίο κάθε γυναίκα καλείται να ακολουθήσει. Στο κυνήγι της ομορφιάς το σώμα αντικειμενοποιείται, παραχωρείται προς επεξεργασία. Σ' αυτό το κυνήγι πόνος, χρήμα και χρόνος δεν υπολογίζονται (μπρος στα κάλλη τ' είναι ο πόνος!). Η διαδικασία αυτή φαντάζει απολύτως φυσική εξαιτίας της συνεχούς διάχυσης των προτύπων ομορφιάς που οδηγεί στην εσωτερικότητά τους. Η γυναίκα βλέπει το σώμα της σε σύγκριση με το «ιδανικό» σώμα, νιώθει ανασφάλεια όταν αποκλίνει από αυτό και η κατάκτησή του της γίνεται εμμονή. Άλλωστε στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων (φιλικές, σεξουαλικές, εργασιακές) η εικόνα είναι αυτή που θα καθορίσει την αποδοχή ή την απόρριψη από τους άλλους. Η ταύτιση με το πρότυπο γίνεται πλέον ανάγκη.

Στην ανάγκη αυτή στηρίζεται η βιομηχανία της ομορφιάς, μια βιομηχανία τεράστιου τζίρου, που περιλαμβάνει γυμναστήρια, ινστιτούτα ομορφιάς, εταιρίες καλλυντικών και ρούχων, πλαστικούς χειρουργούς κ.τ.λ. Στην κοινωνία της κατανάλωσης, η οποία συντηρείται μέσω της διαρκούς δημιουργίας καινούργιων αναγκών, η βιομηχανία της ομορφιάς έχοντας κατακτήσει πλέον τη γυναικεία αποδοχή, απευθύνεται πλέον και στον άντρα καταναλωτή, διευρύνοντας το αγοραστικό της κοινό. Η διαφήμιση (περιοδικά, τηλεοπτικά σποτ, διαφημιστικά ταμπλό κ.τ.λ.) είναι ζωτικό κομμάτι της βιομηχανίας αυτής και ο συνδετικός κρίκος μεταξύ αυτής και της καθημερινότητάς μας.

Μια καθημερινότητα όπου το θέμα αποτελεί μεγάλο κομμάτι της: μ.μ.ε., κινηματογράφος και ο κόσμος που κατασκευάζουν, ο οποίος ενώ υποτίθεται ότι απεικονίζει την πραγματικότητα στην ουσία την διαμορφώνει. Είναι μια σύγκριση μεταξύ εικονικού και πραγματικού: η πραγματική ζωή με τη ζωή της οθόνης, η πραγματική ευτυχία με την εικόνα της ευτυχίας, το πραγματικό σώμα με το σώμα πρότυπο. Ο άνθρωπος στον κόσμο του θεάματος και των σταρ βρίσκει την προσωποποιημένη εκδοχή των προτύπων της ομορφιάς και της επιτυχίας.

Η συνεχής προβολή της ζωής των σταρ και της εικόνας του όμορφου, πετυχημένου, πλούσιου κ ευτυχισμένου ανθρώπου, μεταφέρει αυτά τα πρότυπα από τον κόσμο του φανταστικού και τα τοποθετεί στην πραγματικότητα.

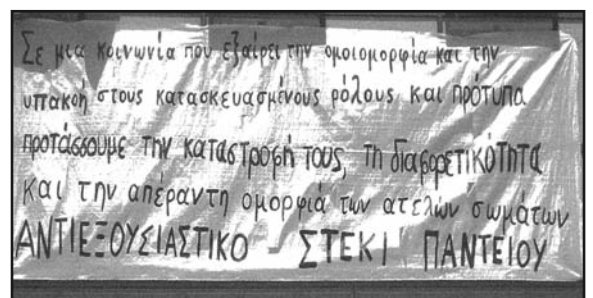
Τα καλλιστεία είναι η απόλυτη απόδειξη ότι στην κοινωνία του θεάματος το σώμα αντιμετωπίζεται ως αντικείμενο και προβάλλεται ως τέτοιο. Οι συμμετέχοντες κρίνονται και βαθμολογούνται με βάση τη σύγκριση στο κυρίαρχο πρότυπο και τελικά η νικήτρια έρχεται να το επιβεβαιώσει. Αν και οι αποκλίσεις από αυτό είναι τόσο μικρές που οι διαγωνιζόμενες μοιάζουν σχεδόν ίδιες.

Σε μια κοινωνία που εξαίρει την ομοιομορφία και την υπακοή στους κατασκευασμένους ρόλους και πρότυπα προτάσσουμε την καταστροφή τους, τη διαφορετικότητα και την απέραντη ομορφιά των ατελών σωμάτων.

μία πρώτη συμβολή στην αποδόμηση των προτύπων ομορφιάς

Το πρώτο πανό κρεμάστηκε στην είσοδο του γυαλί-νου κτιρίου, ενώ το δεύτερο απέναντι από το «fever» όπου εκείνες τις ημέρες προετοιμάζονταν ετήσιος διαγωνισμός ομορφιάς. Την ημέρα διεξαγωγής του διαγωνισμού πετάχτηκαν μπογιές και τρικάκια στην είσοδο του μαγαζιού.

για μία αποτυχημένη «επίσκεψη» των φασιστοειδών του ΛΑΟΣ στο Πάντειο...

Φασίστες, πατριώτες πηγαίνουν χέρι-χέρι σκατά στο ΛΑΟΣ και στον Καρατζαφέρη

Το μεσημέρι της Τετάρτης 4 Ιουνίου φασιστοειδή του ΛΑΟΣ εμφανίστηκαν στην Πάντειο για να μοιράσουν κείμενα. Αρχικά απωθούνται εκτός πανεπιστημιακού χώρου, και στη συνέχεια, ενώ με συνθήματά τους εξυμνούν τον милитарισμό και τον εθνικισμό, ακολουθεί συμπλοκή και φεύγουν κακώς προς τη λεωφόρο Συγγρού. Μεταξύ αυτών και ο πρόεδρος της νεολαίας των φασιστοειδών, Παναγιωτακόπουλος.

Στην ολιγόλεπτη παραμονή τους στη σχολή τα φασιστοειδή φόρεσαν το κοινοβουλευτικό τους προσωπείο και θέλησαν να προπαγανδίσουν τις απόψεις τους για την παιδεία. Την ίδια στιγμή σε μισαλλόδοξο κείμενο που μοίραζαν προπαγάνδιζαν το μίσος για τους Τούρκους και τους Αλβανούς, αφήνοντας πολεμοχαρή υπονοούμενα. Πίσω από τις «αγνές» ιδεολογικές θέσεις των φασιστών του ΛΑΟΣ κρύβεται το μίσος για τους ανθρώπους, η πίστη στην φυλετική καθαρότητα, η εξύμνηση της δικτατορίας του Μεταξά και του Χίτλερ. Είναι αυτοί που περικλείουν στους κόλπους τους πρώην χρυσαυγίτες (Βορίδης), φαντασμένους τηλεπλασιέ που αποκαλύπτουν συνωμοσίες εις βάρος της Ελλάδας (Βελόπουλος), νοσταλγούς της χούντας (Πλεύρης). Συνεργάτες της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών, παρακρατικές ομάδες κρούσης όταν η «έννομη τάξη» το απαιτήσει.

Επειδή τα έδρανα της βουλής δεν αποτελούν την κολυμπήθρα για κανέναν, επειδή πίσω από τις μάσκες της δημοκρατίας ελλοχεύει ο ολοκληρωτισμός και ο φασισμός, η απάντηση στην παρουσία αυτών των καθαρμάτων σε οποιαδήποτε χώρο πρέπει να είναι άμεση και δυναμική. Απέναντι στο ρατσισμό και την εκμετάλλευση χτίζουμε σχέσεις αλληλεγγύης με τους καταπιεσμένους όλου του κόσμου, χωρίς να διαχωρίζουμε τους ανθρώπους με βάση το γεωγραφικό σημείο του πλανήτη όπου έτυχε να γεννηθούν, το διαφορετικό τους χρώμα και την διαφορετική τους γλώσσα.

Όσο για τα φασιστοειδή του ΛΑΟΣ θα κάνουν κακό... στους εαυτούς τους εάν ξαναεμφανιστούν στη Πάντειο. Επαγρυπνούμε...

Κυκλοφορεί...

Τον Ιούνιο του 2008 κυκλοφόρησε η μπροσούρα «γκανκς, banks και think tanks», απόρροια μίας συλλογικής δουλειάς μηνών των συντρόφων και συντροφισσών που δραστηριοποιούμαστε στο στέκι. Λόγω του μεγάλου όγκου των πληροφοριών, αρκετές πτυχές του ζητήματος μας διέφυγαν. Επιφυλασσομάστε, όμως, να καλύψουμε το κενό, καθώς και για εμάς το ζήτημα δεν τελειώνει εδώ.

Η μπροσούρα παρουσιάστηκε σε σχετική εκδήλωση/συζήτηση που έγινε τον Ιανουάριο του 2009 με τίτλο «η συμβολή του πανεπιστημίου και της επιστημονικής έρευνας στις ανάγκες του σύγχρονου καπιταλισμού».

Η μπροσούρα διακινείται χωρίς αντίτιμο. Μπορείτε να τη βρείτε στο χώρο του στεκιού καθώς και σε άλλους αυτοδιαχειριζόμενους αντιεξουσιαστικούς χώρους.

Αντιγράφουμε από το εισαγωγικό σημείωμα της 32σέλιδης μπροσουράς:

Αν η ορατή λειτουργία του πανεπιστημίου, ως το τελικό στάδιο της εκπαιδευτικής διαδικασίας, αντανακλά τις αξίες του κυρίαρχου συστήματος και παρέχει τις γνώσεις, κατάλληλες για να καλύψουν τις ανάγκες της παραγωγής, υπάρχει και η λιγότερο φανερά αλλά πλέον ουσιαστική λειτουργία του που αφορά την άμεση εξυπηρέτηση των κυριαρχικών συμφερόντων, δηλαδή τον επιστημονικό σχεδιασμό και τεκμηρίωση των επιλογών του κράτους και του κεφαλαίου τόσο εντός του ελλαδικού χώρου όσο και εκτός αυτού. Και αν αυτό δεν γίνεται αρκετά κατανοητό κοιτάζοντας το γνωστικό περιεχόμενο των μαθημάτων στα περισσότερα ΑΕΙ, αρκεί κανείς να κοιτάξει ποιος είναι ο ρόλος των διάφορων μεταπτυχιακών προγραμμάτων και κυρίως των ερευνητικών ινστιτούτων που συνεργάζονται ή ανήκουν στα πανεπιστήμια.

Όσοι ενδιαφέρονται να «φιλοξενήσουν» το μπροσουράκι και στο δικό τους χώρο μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας στο e-mail steki_pan@yahoo.gr.

απέναντι στις (παρα)κρατικές φασιστικές επιθέσεις να εντείνουμε την κοινωνική δράση

Τη Δευτέρα 30 Ιουνίου το απόγευμα ομάδα είκοσι ατόμων της γνωστής φασιστικής οργάνωσης «χρυσή αυγή» πραγματοποίησε δολοφονική επίθεση στο αναρχικό, αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια στα Κάτω Πετράλωνα. Οι νεοναζί καθώς εισέβαλαν στο στέκι χαιρέτισαν « με τους χαιρετισμούς της χρυσής αυγής» και αφού απείλησαν τους παρευρισκόμενους μαχαίρωσαν 2 από τα 4 άτομα που βρίσκονταν εκεί προξενώντας και μικρές υλικές ζημιές.

Οι επιθέσεις των (παρα)κρατικών σε αυτοοργανωμένους χώρους έχουν ως σκοπό αφενός την πρόκληση φόβου σε όσους συμμετέχουν ενεργά σ' αυτούς καθώς και σε όσους θέλουν να τους προσεγγίσουν (αναπαράγοντας το τετριμμένο σενάριο των «ακροκινούμενων ομάδων» που παρουσιάζεται ως πόλεμος συμμοριών) και αφετέρου τη μείωση των αντιστάσεων απέναντι στα σχέδια της κυριαρχίας.

Όμως οι αγώνες δε σταματάνε, δε λυγίζουν, δε χάνονται. Αντίθετα συνεχίζονται με αμείωτη διάθεση και ένταση για μια κοινωνία χωρίς φόβο και εκμετάλλευση.

Αυτοοργάνωση σε κάθε γειτονιά ενάντια σε κράτος και αφεντικά

πορεία:

Πέμπτη 10 Ιούλη 7μ.μ.
Ηλεκτρικός σταθμός Πετραλώνων

λαϊκή συνέλευση:

Σάββατο 12 Ιούλη 6μ.μ.
Αριστοδούλου και Πυλάδου, Κάτω Πετράλωνα

Πρωτοβουλία αναρχικών/αντιεξουσιαστών-τριών από Πάντειο

Τη Δευτέρα 30 Ιουνίου, το απόγευμα, ομάδα είκοσι ατόμων της γνωστής φασιστικής οργάνωσης «χρυσή αυγή» πραγματοποίησε δολοφονική επίθεση στο αναρχικό/αντιεξουσιαστικό στέκι «Αντίπνοια» στα Κάτω Πετράλωνα. Οι νεοναζί καθώς εισέβαλλαν στο στέκι «με τους χαιρετισμούς της χρυσής αυγής» και αφού απείλησαν τους παρευρισκόμενους, μαχαίρωσαν δύο από τα τέσσερα άτομα που βρίσκονταν εκεί, προξενώντας και μικρές υλικές ζημιές. Αμέσως μετά απομακρύνθηκαν με μηχανές προς άγνωστη κατεύθυνση. Το ίδιο βράδυ εκατοντάδες άνθρωποι που πλαισίωσαν το στέκι μετά τους τραυματισμούς πραγματοποίησαν πορεία αλληλεγγύης στις γειτονιές των Πετραλώνων και του Ταύρου, ως άμεση απάντηση στην παρακρατική θρασυδειλία, με σκοπό τη δημοσιοποίηση των γεγονότων. Η πορεία διασχίζοντας τους δρόμους των Πετραλώνων δέχτηκε προκλητική επίθεση με χημικά και ξυλοδαρμούς από τις αστυνομικές δυνάμεις των ΜΑΤ, κοντά στο τοπικό αστυνομικό τμήμα.

Τα χρόνια που διανύουμε, με την εμφάνιση της ακροδεξιάς στο κοινοβούλιο και με την περαιτέρω συντηρητικοποίηση της κοινωνίας, έχουν ενταθεί οι φασιστικές επιθέσεις σε χώρους που λειτουργούν αυτοοργανωμένα (στέκια, καταλήψεις, πρωτοβάθμια σωματεία, πρωτοβουλίες κατοίκων κ.α.), σε συγκεκριμένες ομάδες ανθρώπων (μετανάστες, νεολαίους, μικροπωλητές), καθώς και σε διαδηλωτές. Να θυμίσουμε την από κοινού επίθεση χρυσαυγίτων και αστυνομίας σε φοιτητική

αυτοοργάνωση σε κάθε γειτονιά ενάντια σε κράτος και αφεντικά

απέναντι στις παρακρατικές και φασιστικές επιθέσεις, εντείνουμε την κοινωνική δράση

πορεία πριν δύο χρόνια, καθώς και σε διαδηλωτές που προσπάθησαν να ματαιώσουν φασιστική πορεία στο κέντρο της Αθήνας στις 2 Φλεβάρη. Είναι, άλλωστε, γνωστή η συμμετοχή νεοναζί στα σώματα της ελληνικής αστυνομίας και η αλληλοβοήθεια των δύο πλευρών για την καταστολή των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας.

Αυτή τη φορά στο στόχαστρο της καταστολής μπήκε το «Αντίπνοια», ένας αυτοοργανωμένος χώρος αδιαμεσολάβητης δημιουργίας, στοχεύοντας τους συντρόφους που εδώ και χρόνια δραστηριοποιούνται στις γειτονιές των Πετραλώνων και όχι μόνο, αντιστεκόμενοι στις νέες εργασιακές σχέσεις (απολύσεις, ασφαλιστικές μεταρρυθμίσεις), στην επιτήρηση των συστημάτων παρακολούθησης, στην εμπορευματοποίηση και περίφραξη του λόφου Φιλοπάππου, στην ύπαρξη καρκινογόνων κεραιών κινητής τηλεφωνίας.

Οι επιθέσεις των (παρα)κρατικών σε αυτοοργανωμένους χώρους έχουν ως σκοπό αφενός την πρόκληση φόβου σε όσους συμμετέχουν ενεργά σ' αυτούς καθώς και σε όσους θέλουν να τους προσεγγίσουν (αναπαράγοντας το τετριμμένο σενάριο των «ακροκινούμενων ομάδων» που παρουσιάζεται ως πόλεμος συμμοριών) και αφετέρου τη μείωση των αντιστάσεων απέναντι στα σχέδια της κυριαρχίας. Όμως οι αγώνες δε σταματάνε, δε λυγίζουν, δε χάνονται. Αντίθετα, συνεχίζονται με αμείωτη διάθεση και ένταση, για μία κοινωνία χωρίς φόβο και εκμετάλλευση.

**για την υπόθεση των
αναρχικών Μ. Τσουραπά
και Χρ. Κοντορεβυθάκη**

Η επιτήρηση μέσω των κλειστών κυκλωμάτων παρακολούθησης στους δρόμους και στις πλατείες, οι έλεγχοι, τα βασανιστήρια και οι δολοφονίες από την ελληνική αστυνομία, τα κυνηγητά και οι ξυλοδαρμοί μικροπωλητών από τις δυνάμεις της δημοτικής αστυνομίας, η ψήφιση καινούριων τρομονόμων... πραγματώνονται για την ασφάλεια και τη διαίωση των κυρίαρχων δομών και των ανιστήτων που αναπαράγουν. Τα δικαστήρια και οι φυλακές υπάρχουν για να φοβίζουν, να κατασκευάζουν ενόχους και να καθυποτάσσουν όσους δε σκύβουν το κεφάλι μένοντας απαθείς και όσους αντιστέκονται έμπρακτα προκαλώντας ρωγμές στο καθεστώς.

**να επιτεθούμε στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
και την κρατική καταστολή**

**άμεση απελευθέρωση των
Μ. Τσουραπά – Χ. Κοντορεβυθάκη,
που κατηγορούνται για απόπειρα εμπρησμού
οχήματος της δημοτικής αστυνομίας**

οι δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες

**συγκέντρωση αλληλεγγύης
Παρασκευή 11 Ιούλη 9π.μ.
δικαστήρια ευελπίδων**

Πρωτοβουλία αναρχικών/αντιεξουσιαστών-τριών από Πάντειο

μερικές φορές,

αμφιθέατρο Σάκη Καράγιωργα | <<<

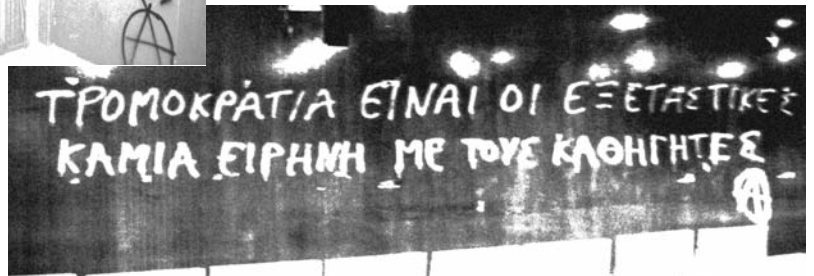
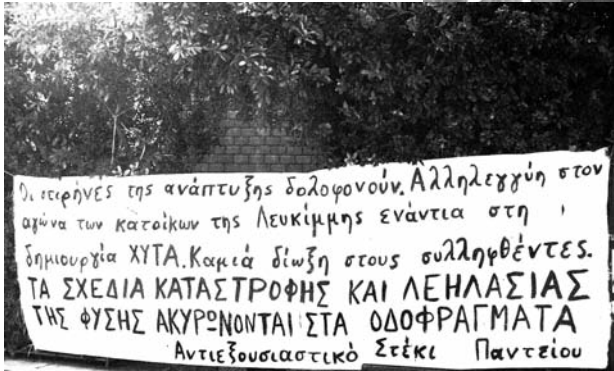
ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ Έχουν να πουν πολλά...

είσοδος αίθουσας 108 <<<

πεζόδρομος

^^

είσοδος βιβλιοθήκης <<<

vv

αίθουσα 108

ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ ΣΤΗ ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ

λεωφόρος Καλλιρόης <<<

vv

αίθριο

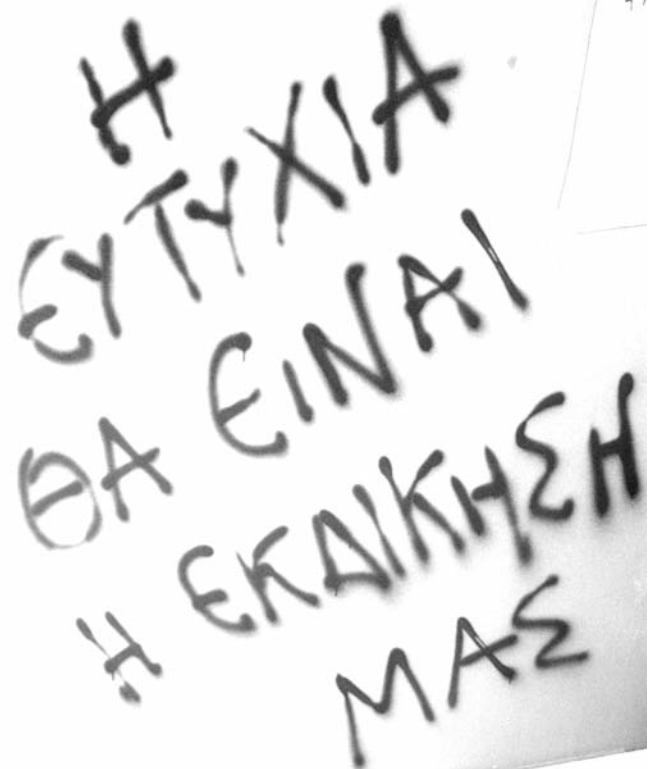
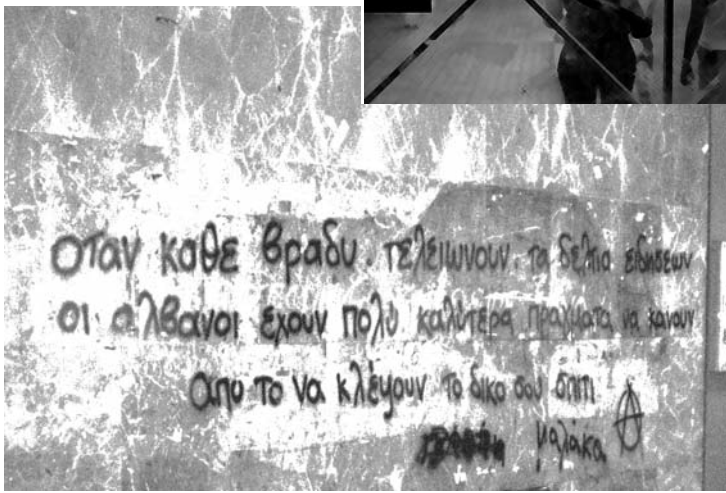

αίθριο <<<

είσοδος γυάλινου κτιρίου

^^

προβολές ταινιών

... Η παράδοση ανταρσίας απέναντι στην κυριαρχία του κράτους, όποια μορφή και να πήρε, οποιοδήποτε κυρίαρχα ιδεολογικά γνωρίσματα και να είχε, εκεί ιδιαίτερη σημασία να εξετάζεται, ακριβώς γιατί εκεί αναδεικνύεται με ξεκάθαρο τρόπο η κάθετη διαφοροποίηση που μπορεί να υπάρχει μεταξύ μιας κοινωνίας και του κράτους. Η διαφοροποίηση αυτή σήμερα είναι ολόένα και πιο δυσανάγνωστη, αφού η έννοια του κοινωνικού ιστού περνά ίσως την πιο βαθιά της κρίση από τις απαρχές των ανθρωπίνων κοινωνιών.

Anti the Bitch in κοινωνική λογική στην Ελλάδα γύρω 1830 - 1940 - του ελληνικού κράτους - Πικρολόγητος.

ΠΡΟΒΟΛΗ

του ντοκιμαντέρ
ΛΗΣΤΕΙΑ ΑΛΛΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

κ της μικρού μήκους ταινίας
Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΚΛΑΩΝ

**ΤΡΙΤΗ
8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
στις 14:00**

αντιξουσιαστικό στέκι παντείου (στο ισόγειο του γυαλινού κτιρίου)

Αντικαταστάσιμες τακτικές: Εργαζόμενοι που δημιουργούν αντικαταστάσιμα, αυτοοργανωμένα κέντρα, σχέδια, σχέσεις, μεταξύ των οποίων και τα κοινοτικά.

Εργαζόμενοι που ενώνονται εθελοντικά στις ανταγωνιστικές σχέσεις και τους διαφορετικούς ρόλους και αναλαμβάνουν μόνο τις "εξωτερικές" και τον ιδιαίτερο. Χρησιμοποιώντας τα εργαλεία - διακρίσεις, κλίση - μορφές. Μακριά από και ενάντια σε κάθε είδους διαμορφωμένες ή/και προκατασκευασμένες - σχέσεις, διακρίσεις, ιεραρχίες, σχέσεις. Μακριά από τις αντιπροσωπευτικές σχέσεις που έχουν αλλοίσει τις αντιπροσωπευτικές συνθήκες.

Εργαζόμενοι που εστιάζουν τα δικά τους ενδιαφέροντα ασπασμένοι στην κλίση, αλλά χωρίς να είναι η αντανάκη της.

ΠΕΜΠΤΗ 27/3
ώρα 2η

ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ

"01:26:54"

αντιξουσιαστικό στέκι παντείου (στο ισόγειο του γυαλινού κτιρίου)

occupy - resist - produce

ΠΡΟΒΟΛΗ

ΤΡΙΤΗ 15 ΑΠΡΙΛΗ
στις 14:00

THE TAKE

στα προσώπα του μπιουνος αρις τριάντα ανεργία εργαζομένων που δοκιμούν την απολυτοποίηση τους να το λειτουργούν μόνο τους χωρίς αφέντικα

αντιξουσιαστικό στέκι παντείου (στο ισόγειο του γυαλινού κτιρίου)

occupy - resist - produce
καταλήψη - αντίσταση - παραγωγή

ΤΡΙΤΗ 15 ΑΠΡΙΛΗ
στις 14:00

ΠΡΟΒΟΛΗ THE TAKE

στα προσώπα του μπιουνος αρις τριάντα ανεργία εργαζομένων που δοκιμούν την απολυτοποίηση τους να το λειτουργούν μόνο τους χωρίς αφέντικα

αντιξουσιαστικό στέκι παντείου (στο ισόγειο του γυαλινού κτιρίου)

Προβολή του ντοκιμαντέρ

ΘΑΧΑΚΑ

του Athens.indymedia.org

ΘΑΧΑΚΑ... 3.500.000 κάικοι - στην ηλεκτρονική τους αγρότες - και 16 ινδιβιδουαλ Αισι

Μαζί με τον Τσιπας και το Γκερέρο είναι οι πολιτικές του Μεξικό με τη μεγαλύτερη φτώχεια, κακοποίηση γυναικών, διαφθορά και μετανάστευση αλλά και το μεγαλύτερο πλούσι σε φυσικούς πόρους, παλιό και αγνώστους...

- Η ΑΓΡΙΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
- Η ΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΑΠΟ ΕΚΑΤΟΜΜΙΑΔΕΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΑΠΟΚΤΩΝΤΑΣ ΕΥΡΥΤΕΡΑ - ΑΝΤΙΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑ - ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ
- Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΘΑΧΑΚΑ (ΑΡΡΟ) ΜΕ 365 ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ (ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ, ΙΘΑΓΕΝΩΝ, ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ Κ.Α.)
- Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΟΔΟΦΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ
- Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗΝ ΘΑΧΑΚΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...
- ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΦΑΝΤΑΖΕΙ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ...

EN ΘΑΧΑΚΑ
NO HAY DERROTA

(οι εν Θαχάκα δεν υπάρχουν πίσω)

ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ

"Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά στις πρώτες αδηλότητας της ψηφιοποίησης της πόλης και της αποβιοποίησης της δημόσιας σφαίρας. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η ανθρώπινη εμπειρία θα περιοριστεί στην άωλη διάταξη της, στην τηλεματική συνάφεια, στην αισθητική προτροπή. Αντίθετος, οι κάτοικοι του σύγχρονου κόσμου ζουν σε μια κατάσταση υποβιβασμού, σχεδωφρικού καταταμωχισμού. Περαιτόν στο υλικό και στο φαντασιακό έδαφος όπως σε δύο εδάφη αποκλίνοντα, δίχως να καταφέρνουν να ανασυνθέτουν την εμπειρία τους, δίχως να διευθύνουν τη διαδικασία διαμορφώσης του φαντασιακού και την ίδια στιγμή δίχως να απολαμβάνουν τη σχέση με τη σφαιρική."

Franco Berardi "Bifo": Η Άωλη Πόλη

ΤΡΙΤΗ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ
16:00 ΣΤΟ ΙΣΟΓΕΙΟ ΤΟΥ ΓΥΑΛΙΝΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ

ΑΝΤΙΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΠΑΝΤΕΙΟΥ

για την εξέγερση
του δεκέμβρη

οι άνθρωποι πέταξαν ψηλά
στον ουρανό

...κάτω βαθιά
η πόλη καιγόταν...